

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Календар

Сьогодні Маковія, або медовий Спас

Регіон

Ще раз стверджую: державі потрібен економічно розвинений, політично стабільний Крим

СТОР. 6

SOS!

Унікальні природні території можуть піти з молотка

СТОР. 8

№ 151 (4901) СУБОТА, 14 СЕРПНЯ 2010 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

Адаму Мартинюку — 60 років!

16 серпня 2010 року виповнюється 60 років Адаму Івановичу Мартинюку — видатному політичному, державному і партійному діячеві, Першому заступнику Голови Верховної Ради України останніх чотирьох скликань.

Редакція і читачі газети «Голос України» щиро вітають шановного Адама Івановича з ювілеєм і бажають йому нових успіхів у законотворчій роботі, міцного здоров'я і довгих років щасливого життя.

Матеріал про Адама Мартинюка «Серце його добром нагріте» читайте на 3—5-й сторінках газети.

Ніжинська трагедія: вірус + спека?

Фото Юрія САПОЖНІКОВА («Газета по-киевски»).

У ніжинському дитячому будинку-інтернаті померли п'ятеро вихованців. Причиною летального кінця, за попередніми висновками лікарів, стала вірусна інфекція з екзантемою (висипкою), диференційована з герпетичною. Обласною СЕС забрано контрольні проби на віруси. Лікарі-інфекціоністи та педіатри моніторять контакти дітей. Проте вбити дітей могла не лише інфекція, а й спека.

СТОР. 8

ВРОЖАЙ-2010

Зерна вистачить, якщо не вивезуть за кордон

Якщо вірити офіційним оперативним зведенням з полів, в Україні зібрано 28,41 мільйона тонн зерна. з площі 11,52 млн. га (95%). Середня врожайність зернових і зернобобових — 24,7 центнера з гектара.

Зокрема, намолочено 17,65 млн. тонн пшениці за середньої врожайності 28,3 ц/га. Аграрії також зібрали 9,18 млн. тонн ячменю — намолочують по 21,2 ц/га. Жита — 488 тисяч тонн. Середня врожайність — 17,9 ц/га, **повідомляє «АПК-Інформ».**

Тож хлібних культур для внутрішнього споживання повинно вистачити, з огляду на те, що країна із тваринництвом за рік з'їдає 13—14 мільйонів тонн пшениці. Адже є ще чималі перехідні залишки, що накопичилися з минулого й позаминулого років. Але вистачить у тому разі, якщо колосові масово не вивезуть за кордон, як це вже бувало не раз.

Що стосується прогнозів на зерновий врожай загалом — він істотно підтанув. Якщо з початку збирання в Мінагрополітики заявляли про 46 мільйонів тонн, то тепер, ураховуючи кукурудзу, що в основному ще дозріває, кажуть уже про 36 мільйонів.

ПОДІЇ

Горять будинки й терикони

Через займання 20 гектарів трави в селі Урало-Кавказ Краснодонського району Луганської області згоріли чотири житлових будинки барачного типу. **Як повідомляє прес-служба МНС,** поривом вітру вогонь перекинуло на оселі. Пожежу ліквідовано, жертв удалось уникнути. 12 жителів згорілих будинків тимчасово розмістились у родичів, а місцеві органи влади вирішують питання про надання потерпілим житла. На місці події працювала оперативна група Головного управління МНС у Луганській області.

СТОР. 8

Депутат облради став командувачем Повітряних сил

Депутата Вінницької облради, члена фракції БЮТ, генерал-лейтенанта Сергія Онищенка призначено командувачем Повітряних сил ЗС України. Указ про призначення Президент України підписав 12 серпня. Раніше Сергій Онищенко обіймав посаду першого заступника головкома Повітряних сил. Він прийшов на зміну генерал-полковнику Іванові Руснаку, доктору військових наук, професору, який керував авіаційним видом ЗС з листопада 2007 року, **передає наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК.**

Знову влучили в «десятку»

Спорт. Стрибки у воду. Будапешт (Угорщина). Трамплін 3 м. Синхронні стрибки. Знову свято на українській вулиці, здобуто ще одне «золото».

1. Ілля Кваша/Олексій Пригоров (Україна) — 431,67; 2. Штефан Фек/Патрік Гаусдінг (Німеччина) — 427,95; 3. Дмитро Саутін/Юрій Кунаков (Росія) — 410,43.

Нагадаємо, що це вже друга вища нагорода Іллі Кваші на цих змаганнях.

КОРОТКО

■ З 18 по 21 серпня в Києві, у приміщенні Міжнародного виставкового центру, відбудеться VI Київська міжнародна книжкова виставка-ярмарок. Її організатором є Державний комітет телебачення і радіомовлення України.

■ Антимонопольний комітет України порушив справи щодо ПАТ «ОТП Банк», АКБ «Укрсоцбанк» і ПАТ «УкрСиббанк» за фактом нав'язування клієнтам конкретних страхових компаній, **повідомляє прес-служба АМКУ.**

■ У Чернівецькій області завідувача кафедри одного з університетів затримано за вимагання 10 тисяч гривень хабара від абітурієнта за сприяння у вступі до вузу, **повідомляє прес-служба ГУ МВС України.**

■ В Одеській області закрито 43 бази відпочинку, котрі не забезпечували санітарні норми **(УНІАН).**

Кабмін заклав на 2011 рік зростання зарплати на 4 відсотки

У НОМЕР

ХЕРСОН

Досвід Херсона буде корисним для Східної Європи

Міський голова Херсона Володимир Сальдо отримав запрошення виступити з доповіддю у проекті «Угода мерів» на конференції, яка проходитиме у жовтні цього року в Тбілісі (Грузія). Захід відбудеться в рамках діяльності Європейської комісії, котра свого часу виступила ініціатором впровадження енергоощадних технологій.

У запрошенні, зокрема, зазначено: «Досвід Херсона, як одного з лідерів «Угоди мерів», буде дуже корисним для учасників конференції. Крім того, участь Херсона продемонструє приклад передової практики в міській політиці розвитку сталої енергетики. Це сприятиме міжнародному співробітництву та розвитку зв'язків з європейськими сусідами».

Загалом до участі запрошені 50 міст країн Східної Європи, Кавказу та Центральної Азії. Крім Володимира Сальдо, заплановані виступи керманичів Львова, Тбілісі, Парижа, Будапешта, Вільнюса, Риги, Варшави, Брістоля.

Наразі Херсон — одне із 1800 міст Європи, які підтримали заходи із захисту клімату через впровадження сучасних енерготехнологій і підтвердили свої переконання підписанням «Угоди мерів». Ця тематика привертає дедалі більшу увагу міжнародної спільноти. Свого часу до участі у практичних семінарах та навчальних заходах із Херсона був залучений Федір Барулін, фахівець з енергоаудиту, котрий пройшов навчання за програмою Північної екологічної фінансової корпорації НЕФКО.

Олена БРУСИЛОВА.

МИКОЛАЇВ

Міжнародний аеропорт розплатиться за старі борги з бюджетної скарбнички

Депутати обласної ради вирішили виділити міжнародному аеропорту «Миколаїв» з бюджету понад півтора мільйона гривень на погашення заборгованості з зарплати. Ці кошти допоможуть закрити лише торішню заборгованість. Борги цього року аеропорт зобов'язується погасити самостійно, без бюджетних уливань.

Торкаючись передісторії проблеми, глава фракції Партії регіонів в обласній раді Ігор Дятлов підкреслив, що рішення сесії обласної ради про приватизацію аеропорту бути призупинено розпорядженням попереднього глави облдміністрації.

— На сьогодні у нас нова влада: новий глава ОДА, начальник комунальної власності. Вони аналізують сформовану ситуацію, враховують помилки попереднього керівництва. Солідний обсяг документів, підготовлених до приватизації, вивчається новим керівництвом. По закінченні роботи буде ухвалено рішення про доцільність приватизації аеропорту, — сказав І. Дятлов.

Також він зазначив, що останнім часом комунальне підприємство «Міжнародний аеропорт Миколаїв» стало динамічно розвиватися. «З'явилися цікаві проекти, кількість рейсів збільшується, і ми сподіваємося, що ситуація в аеропорту цього року стабілізується».

Галина ПОРФИР'ЄВА.

Програми оздоровлення школярів не виконуються

А масовий спорт та фізкультура продовжують перебувати в занепаді

У п'ятницю заступник Голови Верховної Ради Микола Томенко разом із першим заступником голови обласної ради Закарпатської області Андрієм Сербайлом зустрілися з вихованцями та викладачами школи-інтернату м. Берегове Закарпатської області.

М. Томенко поінформував учасників зустрічі про свої законодавчі ініціативи та вкотре наголосив на необхідності пропагування здорового способу життя і боротьби за підтримку охорони здоров'я. «На жаль, мода на те, що «життя без пива — не життя», перемагає активний спосіб життя. Це вкрай небезпечно, бо Україна активно втрачає молоде покоління, яке, як фіксують фахівці, не відповідає стандартам здоров'я», — наголосив він.

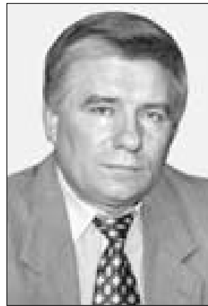
Заступник Голови Верховної Ради висловив занепокоєння тим, що в країні і в цьому році не виконуються програми оздоровлення школярів та дітей, а масовий спорт та фізкультура продовжують перебувати в занепаді. «Необхідно вибудовувати стратегію держави в цьому питанні, — зазначив він. — Влада не повинна вдень і вночі думати, як сподобатись керівництву УЄФА в плані підготовки до футбольного чемпіонату «Євро—2012», а замислюватись над тим, як зберегти здоров'я дітей та підготувати молоде покоління належного фізичного рівня».

М. Томенко закликав школярів активніше займатись фізичною культурою та спортом і передав спортивне обладнання й туристське спорядження школі-інтернату.

Зі свого боку, Андрій Сербайло пообіцяв до першого вересня передати туристське спорядження та спортивне обладнання більшості шкіл-інтернатів області.

Прес-служба Верховної Ради України.

Повернути довіру до влади допоможуть субсидії

Надання державою субсидій в умовах збільшення ціни на газ для населення дасть змогу повернути довіру людей до влади. Таку думку висловив народний депутат, перший заступник голови парламентської фракції Партії регіонів Михайло Чечетов, повідомляє прес-служба партії.

— Сьогодні Тимошенко намагається переконати людей, що при ній жилося краще й ціни не підвищувалися. Схоже, вона впевнена, що в людей погана пам'ять, і вони вже забули про те, як різко зросли ціни на харчові продукти після того, як вона пропіарилась на «своїй тисячі». Не забули люди і її ігри з курсом долара, завдяки якому наближені до неї банкіри стали ще багатші, — відзначив народний депутат.

За словами М. Чечетова, підвищувати ціну на газ для населення уряд Миколи Азарова змушує «спадщина», що дісталася йому від попередників. «Це розуміють не тільки в уряді, а й прості люди. Але їх турбує, що у результаті цих змін можуть знизитися їхні реальні доходи. Розуміючи це, Кабмін спростив порядок надання субсидій і задіяв заявну систему», — сказав парламентарій.

Водночас він констатував: не впевнений, що Тимошенко, дорвися вона до влади, подумала б про незаможних людей і вжила якихось заходів для забезпечення їхнього соціального захисту. Такі люди, як вона, уміють лише красиво обіцяти, але, одержавши необхідне, забувають про більшість своїх обіцянок.

Не обмежувати альтернативу банківському кредитові

ОБГОВОРЮЄМО ЗАКОНОПРОЕКТ

Асоціація лізингодавців пропонує низку змін до проекту Податкового кодексу України. Вони мають досить важливе значення для галузі загалом та безпосередньо стосуються лізингодавців — споживачів послуг фінансового лізингу. (Лізинг — це вид інвестиційної діяльності, при якому спеціалізована лізингова компанія (яка виконує функції інвестора) купує вказане клієнтом майно та передає йому це майно в користування за оплату з можливістю переходу права власності).

Крім того, запропоновані зміни спрямовані на усунення дискримінаційного податкового навантаження на споживачів фінансового лізингу. Особливо з огляду на те, що такий фінансовий тиск значно обмежує можливості лізингових компаній і збільшує витрати підприємств — споживачів послуг фінансового лізингу.

Зокрема, асоціація пропонує зняти обмеження у вигляді запропонованої потрійної (на сьогодні подвійної) облікової ставки Національного банку України, в межах якої комісія (проценти) у складі лізингового платежу звільняються від оподаткування ПДВ. Проводячи аналогію з банківським кредитом, варто відзначити, що проценти взагалі звільнені від оподаткування ПДВ в повному обсязі.

Тож зняття обмеження у вигляді потрійної облікової ставки Національного банку України зробить такий фінансовий інструмент, як фінансовий лізинг, доступнішим для вітчизняних підприємств. А отже, збільшаться обсяги продажу товарів і надходження до державного бюджету країни.

Ще одна ініціатива асоціації також має усунути нерівність податкового регулювання на ринку фінансових послуг країни. Запропоновані зміни покликані на уточнення деяких положень проекту Податкового кодексу країни, які регулюють питання віднесення до резервів безнадійної заборгованості лізингових компаній.

Отже, асоціація своїми змінами пропонує створити рівні умови для всіх учасників фінансового ринку та не обмежувати можливості такого фінансового інструменту, як фінансовий лізинг. Він на сьогодні може стати досить вагомою альтернативою цільовому банківському кредитуванню.

Марина МУРГА,
директор Асоціації лізингового ринку України.

Вимагають не підвищувати ціни на газ та електроенергію

Депутати Рівненської обласної ради у зверненні до найвищих посадових осіб держави, Національної комісії регулювання електроенергетики висловили своє негативне ставлення до підвищення з 1 серпня ціни на газ. Це, на їх думку, потягне за собою підвищення тарифів на інші житлово-комунальні послуги, харчі і товари першої потреби. Зважаючи на низькі статки більшості населення області, це призведе до ще більшого зубожіння людей, збільшення заборгованості за житлово-комунальними послугами, прогнозують депутати.

В Україні видобувається достатня кількість власного природного газу, йдеться у зверненні, прийнятому на сесії облради. Рівненська область міститься у зоні підвищеного ризику, пов'язаного з розташуванням Рівненської, Хмельницької та Чорнобильської АЕС, які виробляють достатньо електроенергії, отже, економічних передумов для підвищення цін на газ та електроенергію не існує. Відтак депутати облради від імені мешканців Рівненщини вимагають не підвищувати ціни на газ та електроенергію для населення і промислових споживачів, скасувавши постанови НКРЕ від 13 липня 2010 року № 812 та від 30 липня 2010 року № 1009.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

ФОТОФАКТ

Фото Володимира АНДРЄЄВА (УНІАН).

Представник Збройних сил Бразилії полковник Гел Марко в цеху ДП «Харківський бронетанковий ремонтний завод» під час візиту бразильської військової делегації на підприємство.

У Вінниці протестували проти ліквідації районних рад

САМОВРЯДУВАННЯ

Акцію протесту біля будинку Ленінського суду Вінниці провели вінничани, які не погоджуються з рішенням міської влади про ліквідацію районних рад. Нині у суді розглядається справа за позовом дев'яти жителів міста до міськради про визнання незаконним рішення міськради щодо припинення діяльності Ленінської, Замостянської та Староміської районних рад. Учасники акції прийшли з плакатами «Громада — за районні ради!», «Ні узурпації влади у місті!», «Районним радам — БУТИ!».

У червні 2009 року Вінницька міськрада прийняла рішення не продовжувати повноваження райрад у місті після завершення строку повноважень їхнього нинішнього складу в 2011 році. Натомість у кожному з трьох районів міста створили районні державні адміністрації.

— Ще в жовтні минулого року вінничани звернулися з позовними заявами до суду, — каже голова Замостянської районної ради Альбіна Амеліна-Плахотнюк. — Але їх дотепер не розглянуто в суді. Спочатку після оскарження міською радою ухвали про відкриття провадження вони були направлені в Апеляційний київський адмінсуд і там до цього часу перебували на розгляді. Нині ці справи знов повернули до Вінниці.

На думку співрозмовниці, розгляд заяв навмисно затягується. У 2011 році завершується строк повноважень нинішніх райрад і тоді, як мовиться, питання знімуть з розгляду з посиланням на чинне законодавство.

Незаконним назвала рішення міськради депутат Вінницької облради Людмила Щербаківська, вона очолює Вінницьку міську організацію партії «Батьківщина». «Я думаю, що міська рада проведе референдум, громадські слухання і в такий законний спосіб з'ясує, чи потрібно існування райрад у Вінниці, — каже пані Щербаківська. — Я також важаю, що суд прийме виважене, справедливе рішення, не на догоду комусь, а за законом».

— Робота районних рад у місті не відповідала вимогам сьогодення, — каже заступник міського голови Вінниці Андрій Рева. — Тому депутати прийняли рішення не утворювати надалі такі структури. Натомість на їх місці створили районні державні адміністрації. Вони вже працюють. Ми переконалися в ефективності прийнятого рішення. З наступного року у кожній з райдержадміністрацій буде створено прозорий офіс. Це дасть можливість жителям Вінниці звертатися з вирішенням своїх проблем безпосередньо за місцем проживання.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Серце його добром нагріте

Адаму МАРТИНЮКУ — 60 років!

У народі кажуть, що життя прожити — не поле перейти. І кожен повинен зробити це сам. А якщо замислитися, що таке вік, то в кожного знайдеться на це питання своя конкретна відповідь.
На мій погляд, вік людини — це набуті нею знання, досвід і контакти, а також вміння їх використовувати плюс об'єктивна оцінка оточуючих на її суб'єктивний стан. Напевне, саме так формується імідж кожної людини.

Важко в це повірити, але 16 серпня виповнюється 60 років Адаму Івановичу Мартинюку — народному депутату Верховної Ради України третього, четвертого, п'ятого і шостого скликань, Першому заступнику Голови Верховної Ради в усіх цих чотирьох скликаннях. Тож у цієї людини, яка в нашій країні займає згідно з Конституцією четверту найвищу державну посаду і відповідно до своїх високих повноважень наполегливо й цілеспрямовано працює на благо рідного народу, — справді знаменний ювілей.

Адам Мартинюк народився у багатодітній селянській сім'ї в селі Ветли Любешівського району на півночі синьоокої, багатої на ліси й озера Волині, на кордоні з Білорусією. Нагадаю, що Волинь — це колись відстала й глуха околиця царської Росії і панської Польщі. Щасливою зіркою став для поліщуків вересень 1939 року, коли їхня тисячолітня земля в результаті героїчного походу Червоної Армії навіки возз'єдналася в єдиній державі з великим українським народом — в Українській Радянській Соціалістичній Республіці. На жаль, нині цей край, як і вся країна, переживає скрутні часи дикої капіталістичної реставрації.

У рідному селі проживають його старенькі батьки — Іван Йосипович і Євдокія Андріївна, їхня велика і працьовита родина. Цінують люди подружжя Мартинюків за їх доброту, чуйність і скромність, людяність і порядність. Батьки рано пізнали ціну хліба й рідної землі. Головне їхнє багатство — це чотири сини: Адам, Микола, Сергій і Олександр, це дев'ять онуків: Наталія, Руслан, Олександр, Таїсія, Андрій, Катя, Світлана, Оксана, Олександр і десять правнуків: Карина, Ігор, Наталія, Олена, Тарас, Оля, Максим, Віка, Олександр, Ангеліна. І ще — натруджені руки, які ніколи не знають спокою. За свою невтомну багаторічну працю для людей, вміле виховання дітей, внуків і правнуків щасливе подружжя має заслужений авторитет і повагу не тільки в рідному селі й у районі, а й в усій Україні.

Зрозуміло, що гордістю сім'ї Мартинюків і всього Волинського краю є Адам Іванович Мартинюк. Пройшли роки і десятиліття, але він не забув дорогу до рідного дому, серцем і душею завжди біля рідної батьківської землі. Високий життєвий злет доповнюється його щирістю і доброзичливістю, обов'язковістю і відповідальністю стосовно простих людей. Саме там, на малій батьківщині, сформувався його характер, починався його трудовий шлях. Батьки й сусіди згадують, що він змалку як старший син допомагав у домашньому господарстві, доглядав за молодшими братами, ще й у колгосп прибігав підсобити то на тракторі, то з сапою на плантацію, то з косою на сінокіс... Адже в селі кожен день робота знайдеться.

Саме звідси, з мальовничого поліського краю, Адам Мартинюк із батьківським напуттям пішов у велике життя — з відзнакою закінчив Луцький педагогічний інститут імені Лесі Українки, працював учителем історії у волинському селі Велика Глуша. Навчався в аспірантурі Інституту суспільних наук Академії наук України (м. Львів), працював там старшим науковим співробітником. Служив у лавах Радянської Армії, офіцер запасу.

Зі шкільних літ кожен день Адама Мартинюка розрахований буквально по хвилинах. Уже в 26 років він захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата історичних наук. Сфера наукових інтересів — нова й новітня історія західних областей України. Так, газета «Голос України» надрукувала його об'ємні статті, присвячені 70-річчю возз'єднання в єдиній Українській державі західноукраїнських земель — «Здійснення віковічної мрії» (18 і 19 вересня 2009 року), а також Північної Буковини і українських земель Бессарабії — «Наша зелена Буковина одягла святковий одяг» (7 і 10 серпня 2010 року). Хочу відкрити невеликий секрет, що до 60-річчя від дня народження Адама Івановича вийде солідним тиражем його книга «Возз'єднання. Кроки до заповітної української мети» (серія «Реалістична теорія і будівнича практика»).

Можливо, ми сьогодні вже мали б справу з визначним ученим-істориком Адамом Івановичем Мартинюком, та склалося так, як склалося: він присвятив своє життя політиці. І я думаю, що обидва ці напрямки — наука і політика Мартинюка — для України і її народу тільки на користь.

Двадцятирічним юнаком Адам Мартинюк став комуністом, і ось уже 40 років є активним бійцем партії. У 1981—1991 роках він на партійній роботі: лектор, заступник завідувача відділу пропаганди і агітації Львівського обкому, секретар Львівського міськкому, інструктор ідеологічного відділу Центрального Комітету Компартії України. У листопаді 1990 року на альтернативній основі його обирають першим секретарем Львівського міськкому партії. Як нам відомо, восени 1991 року пленум Львівського обкому партії повинен був обрати товариша Мартинюка першим секретарем обкому.

Адам Мартинюк і Володимир Литвин у президії Верховної Ради України.

Але в серпні 1991 року в Москві відбувся контрреволюційний переворот, і 24 серпня проголошено Акт незалежності України. Після цього в лічені дні в парламенті розвалилася комуністична більшість (група «239»), котра без будь-якого опору віддала державну владу тодішній націонал-демократичній опозиції, зрадивши тим самим інтереси мільйонів комуністів і трудящих республіки. І вже 26 серпня з'являється указ Президії Верховної Ради про тимчасове припинення, а 30 серпня — указ про заборону діяльності Компартії України. Як пише Адам Іванович у своїй статті «У боротьбі за скасування незаконної заборони партії», «партію громили люди з партійними квитками, до того ж у більшості високопоставлені функціонери». Внесемо ясність — це були Кравчук, Плющ та інші політичні перевертні.

Після незаконної заборони Комуністичної партії Адам Мартинюк деякий час залишався у Львові, який був епіцентром, своєрідним П'ємонтом боротьби за незалежність. Він спеціально ходив вулицями міста, щоби всі бачили, що він нікуди не втік, що залишився на старих позиціях. Не приховуючи своїх поглядів, він говорив, що там, де є три комуністи, а себе він таким вважав, там є первинний осередок, а це значить, що партія живе і бореться. Зрозуміло, що для радикального Львова це був подвиг.

Незважаючи на його комуністичний світогляд і враховуючи великий управлінський досвід, Адаму Мартинюку запропонували високу посаду в апараті Президента України. Та він від цієї пропозиції категорично відмовився і заробляв на життя до 1994 року нічним сторожем службових приміщень агрофірми «Україна» (м. Київ).

У 1991—1993 роках Адам Іванович Мартинюк — член Соціалістичної партії України, головний редактор газети «Товариш». Разом зі Станіславом Івановичем Гуренком, Петром Миколайовичем Симоненком, Георгієм Корнійовичем Крючковим та іншими своїми однодумцями робить усе можливе для конституційного скасування заборони Комуністичної партії, бере активну участь у її відновленні. У Києві в травні 1992 року в майже підпільних умовах було створено громадський ініціативний комітет «За скасування антиконституційних рішень про заборону Комуністичної партії України», головою якого обрали Адама Мартинюка. Як відомо, в результаті наполегливої і послідовної боротьби комуністів Конституційний Суд своєю постановою скасував заборону Комуністичної партії України.

З моменту відновлення Компартії України у червні 1993 року Петра Симоненка обирають першим секретарем ЦК КПУ, а Адама Мартинюка — секретарем, з 1995-го і до 2006 року — другим секретарем ЦК КПУ. У 1994—1997 роках він перший головний редактор відновленої газети «Комуніст». Декілька разів очолював виборчий штаб ЦК КПУ. Нині Адам Іванович член Президії ЦК КПУ — колегіального органу політичного керівництва. Уся ця робота ведеться на громадських засадах.

У 1998 році комуніста Адама Мартинюка обирають народним депутатом України по багатомандатному загальнодержавному виборчому округу. Починаючи з цього року й до теперішнього часу (з невеликими перервами) — Перший заступник Голови Верховної Ради, а в перерві між обраннями на цю посаду він був першим заступником голови фракції комуністів і членом Комітету з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності Верховної Ради України.

Саме з цього часу, тобто ось уже 12 років, мені доводилось зустрічатись і працювати з ним на передвиборних мітингах і зборах, у трудових колективах, у парламентських і партійних кабінетах та коридорах. Звісно, вражень багато, про це можна написати книгу. Сподіваюсь, що мої особисті суб'єктивні враження у цій газетній статті доповнять наше загальне уявлення про Адама Івановича Мартинюка. Можливо, я скажу те, що знають усі: це масштабний і мудрий політичний, державний і партійний діяч, упевнений у правоті ідей соціальної справедливості, полум'яний трибун-оратор, досвідчений, принциповий і прагматичний апаратник, прекрасний організатор, надзвичайно працездатний, енергійний і рішучий у вирішенні найскладніших завдань і заплутаних інтриг. По суті, це вірний син партії і трудового народу, справжній кризовий менеджер нашого часу.

Адам Іванович — автор і співавтор багатьох законопроектів і постанов, спрямованих на розбудову Української держави, конституційне реформування політичної системи, із соціальних питань, захисту прав і свобод людини. Як політик і науковець, він написав ряд наукових досліджень, монографій, книг і брошур, сотні статей та інтерв'ю у вітчизняних і зарубіжних засобах масової інформації. До речі, він самостійно пише свої доповіді, виступи та статті.

В Україні відбувається зміна політичних епох, одне покоління йде зі сцени, на його місце приходять нові політичні постаті. В ході останніх президентських виборів на початку 2010 року народ України відсторонив від влади тимчасовий «помаранчевий» режим Віктора Ющенка і Юлії Тимошенко, які чомусь вважали себе національними месіями, не займалися своїми прямими обов'язками щодо ефективного функціонування державного механізму і поліпшення життя народу, а тільки розводили пусту демагогію і популізм, займалися дешевою саморекламою і дріб'язковими чварами між собою. Зрозуміло, що так довго не могло продовжуватись. Адже можна обманути всіх один раз, але не можна обманювати всіх багато разів. Так що життя все розставило по місцях.

З ініціативи керівництва Компартії України перед другим туром виборів із кандидатом у Президенти від Партії регіонів Віктором Януковичем була підписана політична платформа про співробітництво, а після його перемоги з парламентських фракцій Партії регіонів, Комуністичної партії і Блоку Литвина створена коаліція більшості «Стабільність і реформи».

Своїми рішучими діями коаліції вдалося сформувати Кабінет Міністрів України на чолі з Миколою Азаровим, прийняти державний бюджет на 2010 рік, закон про основи внутрішньої і зовнішньої політики, соціально-економічну програму розвитку України, Бюджетний кодекс, ратифікувати харківські угоди між Україною і Російською Федерацією, закони про судоустрій, про місцеві вибори, ухвалити низку інших законів і постанов, а також зробити кадрові призначення.

Як каже лідер комуністів Петро Симоненко, комуністи не входять до влади, а тільки представляють у владі інтереси народу. Зрозуміло й те, що нинішня коаліція є буржуазною за своїм характером і не здатна звільнити трудящих від капіталістичної експлуатації, дати їм належні політичні й соціально-економічні гарантії, стабільність і впевненість у завтрашньому дні. Але в неї є спільні точки дотику з багатьох питань, бо члени парламентської більшості представляють регіони, де проживає комуністичний електорат і де позиції Компартії досить сильні. Фактично комуністи пішли в союз із мільйонами виборців, які проголосували за Партію регіонів, адже серед них більше половини — їхні вчорашні виборці.

Природно, що між комуністами, з однієї сторони, і буржуазно-олігархічними політичними силами, з другої, існують глибокі класові протиріччя, які рано чи пізно себе проявлять, і до цього треба бути готовим. Нинішнє зростання економіки має в основному характер відновлення і базується на використанні створених у радянській час потужностей, консервує відпрацьовану виробничу структуру як сировинний додаток більш розвинених країн. При цьому комуністи не збираються захищати надприбутки олігархів, а їхні політичні партнери не думають будувати соціалізм.

Але вже зараз комуністи та інші члени коаліції приймають термінові й конкретні заходи, щоб не допустити загальнонаціональної катастрофи, на грань якої поставило Україну попереднє «помаранчеве» правління. Комуністи повністю підтримують раціональні й цілеспрямовані зусилля Президента і уряду щодо консолідації, злагодженості та взаємовідповідальності діяльності всіх гілок влади, реалізації їх спільної програми, яка відповідає економічним і соціальним інтересам людей і дає результативну тенденцію поліпшення їх життя, залишивши за собою повну свободу дій і критики з усіх питань, які лежать за її межами.

Водночас депутатська фракція КПУ вносить доленосні пропозиції про створення Єдиного економічного простору і Митного союзу України, Росії, Білорусі та Казахстану, про надання російській мові офіційного статусу державної, про націоналізацію стратегічних галузей і провідних об'єктів, недопущення продажу землі, проти вступу України в НАТО, невигідного співробітництва країни зі Світовою торговельною організацією, Міжнародним валютним фондом, Світовим банком та інші важливі законопроекти й постанови.

Напередодні чергових виборів до місцевих рад Компартія модернізується, щоб відповідати сучасним вимогам. Керівництво партії усвідомлює згубність інтелектуального та ідеологічного застою. Змінюються певні політичні напрями й програмні принципи. Водночас Адам Іванович зі своїми колегами розуміють, що все потрібно вирішувати не різким наскоком, не революційним шляхом, а робити поступальні кроки. Адже близько 40 процентів людей зі 110-тисячної групи партійців живуть в іншому часі, у них зовсім інші спогади. У сімдесят-вісімдесят років — у них своєрідна інертність мислення, їхні погляди й менталітет уже не переламаєш, та й не варто ламати, треба виходити з конкретних реалій.

Так виходить, що Адам Іванович як перший віце-спікер працював із трьома Головами Верховної Ради. І нерідко буває, що саме він веде найскладніші та найнапруженіші засідання. Звісно, в людей виникає питання: чи то він сам береже своїх шефів і все бере на себе, чи то його спеціально підставляють під болючі чи двозначні питання, чи то ще щось там відбувається. У відповідь Адам Іванович сміється, він бачить у цьому простий збіг обставин і нічого серйознішого, тим паче, що всі три Голови впевнені: Мартинюк ніколи нікого не «підсиджуватиме» і не підводитиме, він нічого не зробить так, щоб показати себе на фоні інших у вигіднішому світлі. Для нього це не властиво, йому можна цілком і повністю довіряти вирішувати найскладніші політичні, економічні й соціальні законопроекти.

Так було з Олександром Миколайовичем Ткаченком, якого знає ще з радянських часів. У січні 2000 року в парламенті йшла так звана «оксамитова революція», і тоді «заколотники» конкретно пропонували Мартинюку залишитися у керівництві Верховної Ради, причому навіть з підвищенням, але отримали категоричну відмову. Адам Іванович не міг підвести ні партію, ні Ткаченка, які його рекомендували на першого заступника глави парламенту. Не міг він сказати Ткаченкові: «Ти іди, а я залишусь замість тебе». Якщо би Адам Іванович на таке міг погодитися, то він би просто перестав себе поважати.

Так було з Олександром Олександровичем Морозом, з яким знайомий з 1990 року і через рік разом із ним створював Соціалістичну партію України. У Верховній Раді в них склалися нормальні ділові відносини. Але по партійній лінії виникли серйозні розбіжності.

Так було і є з Володимиром Михайловичем Литвином. До речі, також не секрет, що Адам Іванович і Володимир Михайлович знайомі вже більше 20 років, коли разом працювали в ЦК Компартії України. Були в їхньому житті дуже важкі часи, адже після незаконної заборони Компартії у 1991 році вони обидва були безробітними... Відносини в них давні, міцні й дружні, в життєвих питаннях перевірені та надійні. Щоправда, на політику це не впливає: кожен висловлює і захищає свою точку зору. І обидва, на наш погляд, мають велику політичну перспективу.

ЗАКІНЧЕННЯ НА 4—5-Й СТОР.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 151 (4901)
СУБОТА, 14 СЕРПНЯ 2010

Серце його добром нагріте

Адаму МАРТИНЮКУ — 60 років!

ПОЧАТОК НА 3-Й СТОР.

У засобах масової інформації не раз порушувалися питання якихось нібито конфліктів між Адамом Івановичем Мартинюком і лідером комуністів Петром Миколайовичем Симоненком. Адам Іванович каже: «Наш лідер перебуває у розквіті політичних і фізичних сил, він лідер партії і фракції, має великий авторитет і повагу, його підтримують комуністи і виборці. У нас із ним нормальні, ділові й творчі відносини». Ну, а щодо звільнення Адама Мартинюка від посади другого секретаря ЦК КПУ в 2006 році, то це сталося саме на його особисте прохання через завантаженість обов'язками першого заступника глави парламенту, бо йому просто фізично було досить складно суміщати ці дві високі й відповідальні посади. Від себе додам, що комуністам України пощастило, що їх партію очолюють такі видатні бойові й харизматичні соратники, як Петро Симоненко і Адам Мартинюк, інші керівники.

Зрозуміло, що будь-який політик, котрий претендує на лідерство і ставить перед собою амбіційні завдання, добивається чогось вагомого, якщо має надійну й боєздатну команду. Є така команда і в Адама Івановича — це його секретаріат, у якому працюють люди, безмежно віддані справі, котрі характеризуються, як і він, високою професійністю, обов'язковістю і відповідальністю. Підготовлені ними законопроекти, депутатські звернення та інші документи відзначаються глибокою актуальністю, компетентністю і реалістичністю, у них відчувається турбота і повага до людей, яким вони повинні допомогти в цей скрутний час. І Адам Іванович упевнений, що колектив секретаріату знає все у своїй справі, з такою командою можна йти у розвідку.

Мабуть, кожному з нас не раз доводилося бачити, як Адам Іванович веде чергове сесійне засідання Верховної Ради. Глибоке враження залишає його тонке знання законів і Регламенту, конкретних потреб країни в поповненні законотворчої бази, вміння знаходити розумний і прийнятний компроміс плюс інтуїція вченого-історика, відчуття настроїв парламентаріїв.

Ми бачимо, як Адам Іванович поважно й толерантно ставиться до представників усіх політичних сил, які, можливо, своїми поглядами йому й не подобаються, але їх обрали виборці, і з цим треба рахуватися. Хоча, звісно, в парламенті є й відомі всій країні демагоги, які так багато говорять, що й самі не знають, про що говорять, було б краще, аби вони просто мовчали. Напевне, про них можна сказати словами письменника Михайла Салтикова-Щедріна: «Чогось їм хотілось: не то конституції, не то севрюжини з хріном, не то когось обідрати». Але першому заступнику глави парламенту саме завдяки делікатному підходу й водночас умілому використанню регламентних норм і дотепного гумору вдається «вирулювати» найскладніші питання, регулювати противаги, гасити назріваючі спалахи та протистояння і врешті-решт приймати правильні рішення, адже в політиці, як і в житті, можна досягти тільки досяжного.

Ну, що ж, у країні багатополюсне суспільство, і кожному політикові доводиться діяти в умовах багатопартійності. Це сувора реальність, від якої не сховаєшся. Необхідно співпрацювати з представниками всіх політичних сил, які налаштовані на конструктивну й творчу роботу в інтересах України і народу. І якщо хочеш бути почутий, то треба почути голос й інших, можливо, і їх не зовсім приємні слова. Тільки в дебатах і компромісах народжується взаєморозуміння та істина, життя складне, і на це треба йти. Як казав канцлер Німеччини Отто фон Бісмарк: «Політика — це мистецтво можливого».

Звичайно, бувають і серйозні розбіжності між головуючим і окремими депутатами, особливо з ідеологічними антагоністами, які бажали би повернути ситуацію так, як їм хочеться. Адже демократія — це дискусія, а дискусія — це невід'ємна частина політики. При цьому демократія не може бути вище того рівня людського фактора, який засідає в залі. Щоправда, депутату все-таки легше — нагрубіянить і піде в буфет. А головуючому треба й далі вести засідання, тож доводиться декого осаджувати й ставити на місце суворими зауваженнями, в тому числі, й представників своєї фракції, і колег по коаліції. Хоча часто бувають моменти, коли ними хтось не задоволений і стає «на диби». Адам Іванович нікому не побажав би бути на його місці. Але таке життя, і в ньому все буває. Проте ніхто не може звинуватити його в лобіюванні якихось законопроектів, упередженості чи в підігруванні якійсь фракції або депутату.

Мабуть, певною мірою можна позаздрити західним демократіям, де все всім ясно і зрозуміло. Більше того, в Англії, яка є матір'ю парламентаризму, королева зобов'язана підписати навіть ту постанову парламенту, в якій ідеться про її страту. На парламентську тему є й такий анекдот. Лорд Гамільтон звертається до спікера: «Чи можу я згідно з нашим регламентом назвати лорда Томпсона брудною і жирною свинею?» Спікер відповідає: «Лорде Гамільтоне! Згідно з нашим регламентом ви не можете назвати лорда Томпсона брудною і жирною свинею». Лорд Гамільтон: «Спасибі, пане спікере. Я дуже жалію, що згідно з нашим регламентом я не можу назвати лорда Томпсона брудною і жирною свинею». Як бачимо, в парламенті тричі назвали людину «брудною і жирною свинею», не порушуючи при цьому регламенту. Тож мав рацію британський прем'єр-міністр Уїнстон Черчілль: «Демократія — найгірша форма правління, якщо не рахувати всіх інших».

Адам Іванович до кожної людини знаходить вдалий підхід, ніколи не нападає першим, лише за потреби дає «здачі» і з півслова будь-кого поставить на місце. А коли якимось чином ненавмисне «переборщить», то відразу ж просить вибачення — і в залі, й особисто. Так що його дії на 99 процентів — це відповідна реакція на вчинки й слова того чи іншого опонента.

Так було під час однієї теледискусії в програмі Савіка Шустера, коли Адам Іванович швидко й дотепно зумів увігнати в стан явного шоку вічно натхненну і завжди чимось знервовану Юлію Тимошенко, давно вже кожному відому своїми моментальними підмінами понять, перекручуванням фактів і при цьому озброєну своїм єхидним тоненьким хихиканням, яка роздає направо й наліво хамські оцінки своїм співбесідникам і щохвилинно прогнозує кінець світу в одній окремо взятій державі під керівництвом «регіоналів» і їхніх союзників.

Спокійно відповідаючи в прямому ефірі на нескінченно злі запитання пані Тимошенко і отримуючи від неї строгі екзаменаційні репліки про її нібито незадоволення його відповідями, Адам Іванович спересердя запитав: «Я що, повинен задовольнити вас прямо тут?!» Зал натурально впав. Реготали всі — в тому числі і явні прихильники лідерки БЮТ. Напевно, реготали й телеглядачі. Почервонівши до кінчиків вух, після короткого п'ятисекундного, але сприйнятого усіма як вічність, замішання Юлія Володимирівна все ж таки прийшла до тями, але ще довго не могла заспокоїтися. Виявляється, сміху боїться навіть той, хто вже нічого не боїться.

Такі гострі публічні дискусії Адаму Івановичу доводилося вести не раз. Отже, невипадково йому дали такі найменування, як «Саддам Іванович», «залізний канцлер», «сірий кардинал». А ще розповідають, як один депутат стверджує, що першою людиною на землі був не Адам, першою людиною був все-таки Іван, ось і виходить — Адам Іванович.

Треба сказати, Адам Іванович спокійно реагує на ці й інші вислови, не бачить у них нічого образливого, вважає, що взагалі чим більше навколо політика позитивної народної творчості — анекдотів, кличок, карикатур, тим краще. Здоровий гумор тільки допомагає вийти зі складної ситуації, досягти певного розуміння і компромісу.

При цьому й сам активно поповнює цю скарбницю. Так, напередодні Нового року тележурналісти попросили його в прямому ефірі щось побажати глядачам в 30-секундному виступі. Адам Іванович одразу ж заявив: «Якщо нас, українців, називають любителями сала, то я бажаю, щоб наступного року наш народ їв сало в шоколаді!» А на запитання кореспондентів про долю комуністичних ідей у перспективі він сказав, що «комунізм, як і мафія, безсмертний!».

Про інтерв'ю Адама Івановича представникам преси хочу сказати окремо. Говорить він завжди по суті, гранично чітко й грамотно аналізує ситуацію, оперує жорсткими фактами й конкретними прикладами, робить логічні висновки, практично безпомилково прогнозує майбутній розвиток політичних подій. Для журналістів кожне його інтерв'ю — це своєрідна знахідка, дуже цікава й важлива подія. Записав — і передавай в ефір або публікуй у газеті чи журналі. Й коли я чую пустопорожні та декларативні виступи інших політиків, програма яких проста: вони хочуть правити державою і для цього готові будувати мости навіть там, де і річок-то немає, то завжди згадую спокійні, продумані й водночас пристрасні виступи Адама Івановича. Кожен його виступ залишає глибокий слід у серцях і розумі читачів, глядачів і слухачів, ще довго ними обговорюється. Шкода тільки, що він, хоча й був свого часу редактором республіканських газет, все-таки рідко йде на контакти з пресою.

Адам Мартинюк і Петро Симоненко дають інтерв'ю журналістам.

Згадую, як 18 листопада 2003 року одразу після обрання Адама Мартинюка вдруге на посаду першого заступника глави парламенту кореспонденти газети «Киевский телеграф» сказали йому, що рідко так буває, щоб можна було двічі потрапити в одну й ту саму ріку. Адам Іванович спокійно заявив, що його обрання — це визнання тієї важливої ролі, яку мають комуністи, і його перші слова з трибуни Верховної Ради «яким я був, таким і залишився» означають лише те, що означають: він у нічому не змінився! Його чітка й принципова позиція, позиція комуністів, залишається відкритою і чесною. І тут же напівжартома, напівсерйозно додав, що, незважаючи на складноші життя, він буде обраний першим віце-спікером і втретє, і вчетверте. Як бачимо, це вже здійснюється. Напевно, можемо сказати, що він буде обраний і в п'ятий, і в шостий раз.

Мені не раз доводилося бути свідком відряджень Адама Івановича у Рівненську, Тернопільську, Миколаївську, Харківську, Полтавську, Кіровоградську та інші області, відвідування ним у Києві колективів заводу «Маяк», Національного технічного університету «Київський політехнічний інститут», Інституту кібернетики імені Віктора Глушкова Національної академії наук України та багатьох інших. І я бачив, скільки складних і малих справ робить Перший заступник Голови Верховної Ради для поліпшення добробуту людей, особливо фронтовиків, ветеранів праці, інвалідів, чорнобильців, багатодітних сімей, сиріт, старається виконати буквально кожне прохання.

Згідно з розподілом депутатських повноважень Адам Іванович закріплений за рідною для нього Волинською областю. З його ініціативи створено міжфракційне депутатське об'єднання «Волинь», куди увійшли ті, хто представляє уродженців краю, ті, хто колись мав відношення до області. Об'єднанню вдалося провести чимало практичногосподарських питань, потрібних для людей.

Кілька разів довелося бути присутнім на зустрічах Адама Івановича з викладачами і студентами рідного йому Волинського державного університету імені Лесі Українки, ректор якого доктор біологічних наук професор Ігор Ярославович Коцан. Треба сказати, що сюди Адам Іванович приходить як студент у рідну альма-матер, намагається завжди чимось суттєво допомогти, як-то передача колишніх військових казарм для розширення вузівської території. І у своїх виступах перед професорсько-викладацьким складом, перед однокурсниками й випускниками інших років, нинішніми студентами він із великим задоволенням говорить про свою улюблену професію — історію.

Згадую його виступ на 60-річчі історичного факультету університету 17 вересня 2006 року. Дістаю диктофон і чую слова Адама Івановича про те, що основне знання, яке викладачі викладають, а студенти здобувають, — сіяти добре, розумне й вічне. Що історія — це дуже серйозна наука, по суті, історія — це політика минулого, а політика — історія нинішнього часу. І якщо навіть Бог не може змінити минуле, то історики, мабуть, усе можуть. Можна сказати, що компетентний історик здатний довести історичну необхідність будь-якої події, щоправда, вже після того, як вона відбулася. У зв'язку з цим згадую зі своєї вчительської практики відповідь учениці на моє запитання про далеке історичне минуле. Замислившись, вона сказала: «Були кістки...» І в цій простій відповіді закладено глибокий філософсько-історичний зміст. Тож кожен із нас має жити не тільки сьогоденням, незалежно від того, хто яку посаду займає, а й думати про відповідь на улюблене запитання Наполеона: «Що скаже історія?»

Того дня відбулася моя коротка розмова з доктором історичних наук, професором Львівського національного університету імені Івана Франка Костянтином Кондратюком. Ми з ним знайомі 37 років, і свого часу він був опонентом на захисті кандидатської дисертації Адама Мартинюка. І ще тоді Кондратюк зрозумів, що для Мартинюка історія — це не тільки пам'ять, починаючи «від Адама і Єви» і до нашого часу, а насамперед політика, яку він так успішно робить протягом усього життя.

Ще одна цікава зустріч була в той день із колишнім одногрупником Адама Мартинюка, а нині директором Луцького кооперативного технікуму Євгеном Лавренюком. Він каже: «Я жив з Адамом Івановичем в одній кімнаті в студентському гуртожитку. Як то мовиться, ледве перебивалися на одну стипендію, їли з однієї миски. Ми, сільські хлопці з бідних селянських родин, зробили себе самі. Але всі ми особливо пишаємося вагомими успіхами Адама Івановича Мартинюка — видатної людини сучасності, яка не тільки добре знає історію, а на наших очах вміло творить сьогоднішнє і прийдешнє. Гордимося своїм однокурсником і земляком. Дай Боже йому і його родині міцного здоров'я і щастя на довгі роки!»

Багато корисного зробив Адам Іванович і для Луцького національного технічного університету, ректор якого доктор технічних наук професор Віктор Володимирович Божидарнік. Рішенням вченої ради цього вузу Адаму Івановичу Мартинюку присвоєно звання почесного доктора за суспільно значущий вклад у розвиток державного будівництва, видатні заслуги в галузі освіти, науки та культури, вагоме сприяння та великий особистий внесок у становлення і розвиток Луцького національного технічного університету, в посилення ролі та зміцнення його авторитету як освітньої, наукової та культурної інституції.

Три роки тому я був присутній на відкритті середньої школи в його рідному селі. Вийшло так, що якраз минуло 40 років, коли для Адама Мартинюка пролунав останній дзвоник. Нова школа — одна з кращих у державі, розрахована на 380 учнівських місць, її будівництво обійшлося в суму 12 мільйонів гривень. Основні кошти залучено за рахунок спонсорів і за сприяння Адама Івановича. Перший заступник глави парламенту перерізав стрічку, пролунав перший дзвоник, і школярі разом із батьками радісно заповнили просторе приміщення школи. Їх тут чекали навчальні класи і комп'ютерні кабінети, актовий і спортивний зали, їдальня. На пам'ять про незабутні шкільні роки й хорошу путівку в життя Адам Іванович подарував школі лінгафонний клас, придбаний за власні кошти.

На завершення святкового дня відбувся концерт шкільної самодіяльності. Вчителі та учні виконували пісні про Україну, про рідний край, про шкільних друзів. Були виконані пісні, присвячені присутнім на святі батькам Адама Мартинюка — Івану Йосиповичу і Євдокії Андріївні. А хіба можна забути прості, але зворушливі слова місцевого поета-початківця:

Я вперше сьогодні до школи іду
І хочу, щоб усі добре знали:
Я буду тут вчитись і буду рости,
Щоб гідною зміною стати
Адаму Івановичу Мартинюку!

У рідному селі за рахунок спонсорських пожертвувань активно ведеться спорудження Будинку культури та дільничної лікарні.

У селі Лобна на Любешівщині 38 років тому був відкритий Музей партизанської слави. Адже населення Волині активно підтримувало дії партизанських з'єднань під командуванням двічі Героя Радянського Союзу Олексія Федорова, Антона Бринського, десятків окремих партизанських загонів і підпільних груп. Серед них був загін «Переможці» Дмитра Медведєва, в якому воював

з фашистами легендарний розвідник Герой Радянського Союзу Микола Кузнєцов.

В останні роки музей занепав, він потребував капітального ремонту, і Адам Іванович разом із фракцією комуністів зробив усе для його реконструкції, у тому числі скерували власні кошти. На відкритті оновленого музею Петро Симоненко і Адам Мартинюк виступили з промовами, поклали квіти до могили Героя Радянського Союзу Володимира Бондаренка, який пустив під укіс 11 ешелонів противника і знищив 300 гітлерівців, а також до братської могили радянських партизанів, які загинули в боротьбі з німецько-фашистськими окупантами.

У рамках повної газифікації рідного району, якій Адам Мартинюк активно сприяє, відбулося запалювання «голубого вогника» у Любешові, Бірках, Малій Глуші, Щитині, Невірі, Ветлах, Мукошині, на черзі інші населені пункти. Завдяки його піклуванню у с. Мукошин споруджено «Народний дім», до складу якого входять клуб, бібліотека, фельдшерсько-акушерський пункт, відділення зв'язку. 1 вересня 2010 року в цьому селі буде здане нове приміщення середньої школи на 1000 місць. Цієї радісної події чекають усі люди, особливо діти. У с. Любешівська Воля став до ладу новий клуб. У райцентрі здано в експлуатацію чудовий, без перебільшення, найкращий серед такого рівня в області, стадіон «Колос». Реконструюються клуби в Березичах, Люб'язі, Хоцуні, Щитині, Залізниці, Зарудчі, Бірках, Гірках. Облаштовані кладовища в Селіску і Ветлах. Відремонтовано школи в Люб'язі, В'язіво, дитячі садочки в Любешові, Деревку, фельдшерсько-акушерські пункти в Шлапані, Люб'язі.

Служать людям санітарні автомобілі та інше сучасне медобладнання і різноманітні ліки, виклопочені Адамом Мартинюком для районної і Ветлівської дільничної лікарень та інших лікувально-профілактичних установ. За його безпосередньої допомоги реконструюється пологове відділення центральної районної лікарні. Зміцнено матеріально-технічну базу райуправління міліції, газети «Нове життя», районного Будинку культури і районної бібліотеки. У скрутний час холодів допомагав установам та населенню вугіллям. Попереду — перспективні, захоплюючі задуми щодо асфальтування доріг на території району, повна його газифікація та інші невідкладні заходи.

Усі ці об'єкти зводяться чи капітально ремонтуються за рахунок залучених народним обранцем коштів спонсорів-доброчинців. Таким чином, лише за останні роки на рідну Любешівщину зусиллями Адама Івановича надійшло більше десяти мільйонів гривень.

Адам Іванович постійно зустрічається з головою Любешівської райдержадміністрації Василем Трохимовичем Корцем та іншими керівниками району, з депутатами районної і сільських рад. Місцевий актив за його допомоги здійснює конкретну й цілеспрямовану програму вирішення найгостріших соціально-економічних проблем району.

Всюди, де буває народний депутат України Адам Мартинюк, відбуваються зустрічі з виборцями. У своїх виступах він щиро дякує своїм дорогим землякам за все те добре, що роблять вони для нашої Вітчизни, прославивши її трудовою і бойовою звитягою на вічні часи. І для кожної людини в Адама Івановича знаходиться добре слово, віра в правду і справедливість.

Під час цих зустрічей обговорюється ціла низка питань, серед яких проблеми місцевого самоврядування, соціальної сфери, працевлаштування людей, виплати заробітної плати, чорнобильських пільг, пенсійного забезпечення, охорони здоров'я і медичного обслуговування, освіти і виховання дітей, житлово-комунального господарства, оренди земельних паїв і видачі земельних актів на право земельної власності, охорони правопорядку, тяганини при розгляді судових питань.

Звичайно, люди поряд зі своїми щоденними побутовими проблемами і проханнями радять Адаму Івановичу і його колегам-комуністам, усім народним депутатам і надалі сприяти відродженню України, зміцненню її національної безпеки й оборони, забезпеченню реальної політичної та економічної незалежності, виконанню передвиборних програм партій стосовно підвищення добробуту і соціальної справедливості, захисту конституційних прав і свобод кожної людини.

Отож у робочому блокноті Адама Мартинюка з'являються нові проблеми — будівництво і ремонт доріг та мостів, допомога дитячим садкам, навчання дітей, працевлаштування молоді, лікування людей, спорудження шкіл і церков, інші виробничі та житейські питання... Як то кажуть, є над чим працювати. І Адам Іванович запевняє своїх земляків, що він гідно представляє їх інтереси у вищих органах влади, разом зі своїми товаришами по партії самовіддано служить рідному народу й державі.

За визначні заслуги перед українським народом і Українською державою, за активну і безпосередню підтримку й надання практичної допомоги місцевому населенню Любешівська селищна рада, кілька сільських рад прийняли рішення про присвоєння Адаму Мартинюку звання почесного громадянина.

Віруючі Любешова та сіл Ветли, Гірки, Любешівська Воля, Рудка, Залізниця, Березичі, Великий Курінь, Дольськ, Зарудче, Люб'язь, Лобна, Підкормілля, Погулянка, Судче, Хоцунь одержали відчутну допомогу для зведення духовних храмів. За заслуги перед Церквою і постійну увагу до потреб

Адам Мартинюк показує президенту Парламентської асамблеї ОБСЄ Йорану Леннмаркеру зал засідань Верховної Ради України. Липень 2007 року.

віруючих Предстоятель Української православної церкви, Митрополит Київський і всієї України Блаженніший Володимир нагородив Адама Мартинюка орденом Рівноапостольного князя Володимира.

На останніх виборах до Верховної Ради України у вересні 2007 року за список Комуністичної партії, кандидатом у народні депутати від якої був і Адам Мартинюк, у Любешівському районі проголосувало 20 відсотків виборців, що було найкращим результатом для КПУ серед усіх районів України.

Мені не раз доводилося разом із Адамом Івановичем бути в його селі, ночувати в його батьківській хаті. Односельці знають, скільки всього доброго і хорошого зробив Адам Іванович для рідного краю, а батьківська хата вже зовсім старенька, та вона їх влаштовує.

Завжди хвилюють розмови з батьками Адама Івановича — Іваном Йосиповичем та Євдокією Андріївною. Це чудові, високопорядні люди з багатим життєвим досвідом, з великим серцем і чуйною душею. Зрозуміло, їхня доля дуже багата на різні визначні події, з ними є про що поговорити. На жаль, їм довелося пережити страшні роки польського панування і гітлерівської окупації, нічні набіги бандерівців. Було в них щасливе радянське життя, ну, а тепер разом з усім українським народом вони переживають капіталістичну реставрацію і вірять, що щастя знову повернеться в їхній дім.

Батькові Івану Йосиповичу йде 84-й рік. Він ветеран праці, заслужений фронтовик, у роки Великої Вітчизняної війни зі зброєю в руках захищав Батьківщину. Незважаючи на похилий вік, Іван Йосипович разом із дружиною Євдокією Андріївною і сином Сергієм та його сім'єю веде домашнє господарство. А сини Микола і Олександр разом зі своїми сім'ями проживають на Херсонщині.

Для Адама Івановича його батько є щирим порадником і найприскіпливішим критиком, який уважно стежить за кожним засіданням парламенту і за кожним виступом свого сина, є головним політичним коментатором не тільки в сім'ї, а й у селі. І хочу сказати, що при кожній їх зустрічі батько говорить синові: «Адаме! Життя дуже складне, і ти сам це добре знаєш. Але ким би ти не був, головне, щоб ти завжди був людиною, щоб ти завжди був з людьми!»

Пам'ятаю, у своєму виступі на одному з мітингів у районі Іван Йосипович сказав: «День Перемоги — це не тільки 9 травня 1945 року. Для нас, воїнів того далекого і вогненного часу, кожна година, кожен день війни були переможними. Адже ми вижили, вистояли, витримали, як могли кували Перемогу і врешті-решт ціною крові й смерті долали ненависного ворога. На старості літ я пишаюсь тим, що наш старший син, названий на честь мого старшого брата Адама, який загинув у 1945 році під Кенігсбергом, три інші наші сини, наші онуки й правнуки, як і все післявоєнне покоління, гідні нашої солдатської слави, гідні Великої Перемоги».

Мати Євдокія Андріївна у свої 78 років чітко справляється з усіма домашніми функціями — матері, бабусі й прабабусі, фактично вона є сонцем усієї сім'ї. У нелегких щоденних клопотах ця чуйна і доброзичлива жінка випромінює особливу душевну радість. Якось вона мені призналась, що через кілька годин після народження Адама знайшла на узліссі квітку папороті, й уже тоді все село знало, що син її буде щасливою людиною. Зрозуміло, чудес на світі не буває. Але, напевне, це як раз саме той випадок, коли неймовірне стає очевидним. І я вірю, що Адам Іванович справді щаслива людина.

Треба сказати, що у Євдокії Андріївни було немало страшного горя, і ці спомини своїми незагоєними ранами часто стукають у її серце, викликають біль і смуток, а нерідко й сльози. Знаючи це, я ніколи не запитував її про минуле, боячись порушити душевний спокій. Та одного вечора розмова у нас зайшла про бандерівщину на волинській землі, і Євдокія Андріївна, скрушно зітхаючи, повела свою схвильовану розповідь.

Напевне, на Волині, як і в усій Західній Україні, немає сільської сім'ї, в якій від бандерівських рук не пролилась би невинна кров. Сталося так, згадує Євдокія Андріївна, що її мати Марія Петрівна Беденюк у роки війни була зв'язковою Пінського партизанського загону: «Якимось чином це стало відомо фашистським найманцям, і вони пообіцяли помститись. Мати відчувала свою страшну загибель, бо одного разу худа й виснажена нуждою і постійним неспокоєм мовила почорнілими вустами: «Ось мій одяг. Якщо вб'ють, то в ньому мене поховаєте». І ми, діти, облилися гіркими сльозами: «Мамочко! Рідненська! Не треба так казати!» Коліна їй обнімали, за спідницю трималися...»

Помовчавши пару хвилин, Євдокія Андріївна продовжила: «Не можу без давнього болю згадати жахливу ніч з 21 на 22 квітня 1945 року. Тільки погасили лучину, як у двері несамовито загрюкали: «Відчиняйте!» Як вовкулаки, вдершись до хати, бандити одразу схопили маму, зв'язали їй руки. І тут же в хаті на очах її батьків і нас, дітей, вистрілили їй у потилицю. Один із бандитів штрикнув її ножем у живіт. Кров так і хлюпнула. А потім ще й ще ножами кололи. Тут же людолови накинулися на мого старшого брата Петра, збили його з ніг, завдали кілька смертельних ножових ран. У мами були два золоті зуби і коронка золота. Бандерівці вибили їх і забрали: «На тім світі без них обійдеться». Забрали нелюди й той одяг, що мама собі на похорон підготувала».

На очах Євдокії Андріївни забриніли сльози. Знову помовчавши, вона з болем сказала, що хоч і пройшли довгі роки, та не загоїлись її душевні рани, перед очима закривавлені тіла дорогих для неї мами і брата, кров на долівці, на стінах, на стелі... Назвала вона й тих убивць, які понесли заслужену кару від радянського правосуддя.

Я слухав її і згадував своє рідне село на Тернопільщині, де бандерівці спалили живцем мого рідного дядю з дружиною, залишивши сиротами двох моїх двоюрідних сестер, які пішли колядувати на Різдвяні свята до нашої бабусі й таким чином залишились живими. Всього в нашому селі вбито, спалено, зарізано, повішено, потоплено кілька сотень чоловік. Кров холоне в жилах, коли згадуєш ті страшні події. Хіба можна таке забути?

Адам Мартинюк на відкритті середньої школи у рідному селі Ветли на Волині.

Кожен приїзд Адама Івановича на рідні креси, особливо на день народження батька — 13 березня і мами — 17 листопада, то для батьків справжнє свято. І коли Адам Іванович зрідка приїжджає додому, то мати завжди готує для нього і супроводжуючих його гостей картоплю, сало, кров'янку, домашню ковбасу, бульбоники (так на Волині називають деруни). Ну, а батько дістає припасений для такого випадку міцний самогон. Як то кажуть, чого більше треба?

Відомо, що Адам Іванович досить скупий на похвалу. Але, звертаючись до батьків, він схвильовано каже: «Дякую Вам, дорогі мої тату і мамо, що виростили й виховали мене і моїх братів, своїх внуків і правнуків. Спасибі Вам, що навчили нас цінувати людей і працю, хліб і землю, відрізняти добро і зло, боротись за правду і справедливість. Бажаємо Вам міцного здоров'я, сімейного щастя і добробуту! Многая Вам літа, наші улюблені батьки!»

Користуючись нагодою, хочеться сьогодні, напередодні 60-річчя Адама Івановича Мартинюка, від імені його колег і друзів щиросердечно поздоровити Івана Йосиповича і Євдокію Андріївну з ювілеєм їх старшого сина й побажати їм та їхній великій і дружній сім'ї доброго здоров'я і довгих років щасливого життя. Спасибі Вам за сина, шановні й дорогі батьки!

У передень ювілею Адама Івановича Мартинюка можна було б навести про нього слова багатьох відомих людей — міністрів, депутатів, учених, журналістів... Та все-таки головними для нього є прості люди, саме на них він орієнтується у своїй діяльності, саме їм він допомагає у розв'язанні їхніх житейських питань.

Говорить депутат Любешівської районної ради, заступник начальника будівельної організації Василь Михайлович Гриневич: «Ми гордимося тим, що наша поліська земля дала Україні таку визначну людину — Адама Івановича Мартинюка. Він живе нашим щоденним життям, глибоко, із властивим йому почуттям відповідальності вникає в наші проблеми, допомагає чим тільки може в їх розв'язанні. Особливу цінність мають для нас його слушні, мудрі поради, якими ми керуємось у нашому житті. Ми всією громадою бажаємо дорогому Адаму Івановичу, його дружині Валентині Пилипівні, яка також родом із його рідного села, дочці Наташі й зятю, внучці Карині, його чудовим батькам Івану Йосиповичу і Євдокії Андріївні, всій їхній згуртованій родині щастя, здоров'я, довгих років життя».

Наведу слова пенсіонерки Віри Маковської, яка свого часу очолювала Ветлівську сільську раду: «Кожен приїзд нашого знаменитого земляка, видатного й авторитетного політичного і державного діяча Адама Івановича Мартинюка — то справжнє свято для всіх нас. Без його уваги не залишається жодна людина, жодна проблема. Ми знаємо його невтомних батьків і його велику родину. Знаємо нашого дорогого Адама з дитячих літ, вчимо на його прикладі своїх дітей і внуків. Низько вклоняємося нашому славному поліщуку за глибоке розуміння і постійну підтримку, за гаряче бажання допомогти людям. Вважаємо, що він нам даний Богом і просимо Бога благословити своєю милістю і благістю кожен його крок, кожен його день. Щастя і здоров'я Вам, наш дорогий і любимий Адаме Івановичу!»

Ось зворушливі рядки одного з численних листів до народного депутата. Пише сім'я Нестеруків із села Погулянки: «Шановний Адаме Івановичу! Знаючи, що Ваше серце не байдуже до чужої біди, ми звернулися до Вас із проханням надати нам матеріальну допомогу для придбання слухових апаратів нашому синочку Андрійку. З того щасливого для нас часу пройшло півтора місяця. Великим, приємним здивуванням було те, що наш Андрійко став промовляти роками очікувані слова «мама», «баба». Ці слова синочок говорить завдяки Вам, дорогий Адаме Івановичу! Наша сім'я вірить у те, що пройде небагато часу, і наш Андрійко прийде до Вас зі словами вдячності, промовляючи їх сам».

За десятиріччя журналістської діяльності мені не раз доводилося супроводжувати високих гостей. Треба сказати, що не тільки на Любешівщині, а й на всій Волині Адама Івановича зустрічають як найпочеснішого і дуже бажаного гостя — з хлібом-сіллю на вишитому рушничкові, з букетами квітів, з концертами художньої самодіяльності. І на цих щирих привітаннях завжди звучить його улюблена пісня «А льон цвіте синьо-синьо, а мати жде додому сина...»

Люди від усієї душі дякують Адаму Івановичу за все те добре й корисне, що він зробив і робить своєю невтомною працею з відродження України, зміцнення народного добробуту й утвердження соціальної справедливості. Волиняни вітають його зі славним ювілеєм, бажають йому і його сім'ї щастя та здоров'я, успіхів у роботі, довгих років життя, говорять, що в церкві моляться за нього, щоб Бог дав йому сили на благі справи.

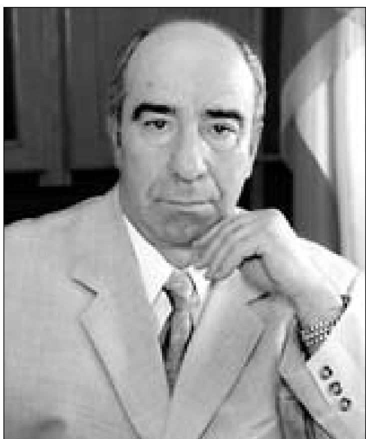
Я думаю, що в ці дні кожен житель України може сказати на адресу Першого заступника Голови Верховної Ради комуніста Адама Івановича Мартинюка найкращі людські побажання. Згадуються відомі слова Великого Кобзаря: *«Раз добром нагріте серце вік не прохолоне...»*

З роси і води Вам, дорогий і шановний Адаме Івановичу!

Іван ГАВРИЛИШИН,
член Національної спілки журналістів України.

Фото автора і прес-служби Верховної Ради України.

Ще раз стверджую: державі потрібен економічно розвинений, політично стабільний Крим

Через кілька днів ми відзначатимемо чергову річницю незалежності України. Зазвичай, напередодні цієї дати мусуються питання державності, цілісності країни. Користуючись нагодою, хотів би донести до певної частини політиків і читачів думку про те, що «кримський сепаратизм» — це такий само міф, як і «сепаратизм галицький». Так само, як у східних областях склався певний стереотип про галичан, так і на заході України прижився стереотип про «кримський сепаратизм».

Аж ніяк не випадково, і не для галочки, Президент України В. Ф. Янукович провів 3 серпня 2010 року нараду в Криму з питання стратегії його розвитку.

Глибоко помилкова позиція деяких опозиційних депутатів і політиків про те, що це якась данина вдячності регіону, що його підтримав.

Саме розуміння Президентом необхідності створення в Криму умов для політичної стабільності в інтересах цементування цілісності держави і стало основним лейтмотивом проведення цієї наради.

Про те, що держава зобов'язана втрутитися в процеси, що відбуваються в Криму, свідчила й аналітичну доповідь Голови Ради міністрів АРК Джарти В. Г. У ній він не просто звернув увагу на купу нагромаджених проблем, а й рамково позначив шляхи їх розв'язання.

Після наради з боку наших опонентів лунають критичні висловлення в діапазоні від «нічого це не дасть» до «потурання сепаратизму в Криму».

«Кримський сепаратизм» для багатьох політиків в останнє десятиліття став не просто червоною ганчіркою й пугалом для виборців, а способом мислення, що не допускає жодних контраргументів про зворотне.

Слухаючи останні коментарі наших опонентів на виступи вищого керівництва країни, її Президента В. Ф. Януковича, про надання Криму і кримчанам можливості зробити крок уперед по шляху розвитку й поліпшення добробуту, розумію, що улюблена карта «кримського сепаратизму» знову піде, та й уже пішла в справу.

При цьому мимоволі запитую себе — невже їм, піклувальникам про європейську, процвітаючу Україну, так хочеться бачити Крим, в якому люди житимуть гірше, ніж інше населення країни?

Очевидно, ворожість і ненависть не найкращі порадники. Нам ніколи не вдасться побудувати сучасну державу, якщо в ній процвітатиме ворожість мешканців одного регіону до іншого. Це шлях у нікуди!

Поглянувши на Крим пильно, ми побачимо, по суті, зріз настроїв і процесів, що відбуваються у країні. Різні національні громади не завжди можуть виробити єдиний підхід до мовної проблеми, до релігійної толерантності, до бачення майбутнього Криму, вирішення геополітичних аспектів.

Якщо на це накласти економічну кризу, розвал вертикалі управління, корупцію, які особливо гостро проявилися в останні роки, — ми матимемо досить похмуру й каламутну ситуацію, в якій ловлять рибку окремі горе-політики.

Не хочу, нехай і приблизно, оцінювати, до чого можуть призвести будь-які спроби розхитати човен з будь-якого боку, під будь-яким приводом, у подібній нестійкій, незбалансованій обстановці.

Хтось вважатиме, що я перебільшую. Але саме так оцінюють політологи та громадські діячі всіх забарвлень становище, в якому в останні роки опинилася країна.

А Крим, її частка, і тому хворіє на ті самі хвороби, може, тільки з різними симптомами.

Справжній державник прекрасно усвідомлює, що Україні не потрібен варіант Придністров'я в Молдові, Чечні в Росії, Південної Осетії та Абхазії в Грузії.

Зі скрипом, не без шарахання, Автономії вдалося пройти період анархічних 90-х років. Сьогодні кримські органи влади — невід'ємна частина загальнодержавної системи.

Відповідно інтегрована вся політична й громадська діяльність у Криму.

Те саме стосується й інформаційного простору. Мені й смішно, і сумно чути заяви політиків про якесь особливе становище української преси або телебачення в Криму. Житель Рівного, Сум або Чернівців на відпочинку в Криму знайде весь перелік центральних видань і радіотелевізійних каналів, як у себе вдома.

Будь-який кримчанин з усмішкою слухає заяви про масове одержання паспортів, чи то Росії, Туреччини, чи іншої країни. Так, такі випадки є, але вони одиничні й мають специфічний характер: бізнесовий, сімейний, або бажання ухилитися від можливого карного переслідування. Цей процес у Криму у відсотковому співвідношенні — в рамках середньостатистичних показників по Україні.

То в чому ж проблема і чи є вона взагалі? Знаючи становище не з чуток, можу стверджувати — проблеми сепаратизму в Криму, як такої, немає. Вона створена й існує лише в головах політиканів від політики, які, самі того не підозрюючи, своїм «плачем» підливають масла у вогонь для окремих маргінальних діячів у Криму, які представляють тільки самих себе.

Але натомість є інше явище, досить яскраво представлене в Криму, — суспільна недовіра та невдоволення до дій київської влади, сформована в попередні роки.

Особливе невдоволення викликали два напрями діяльності центральної влади — гуманітарна політика та економіка.

У Криму немає проблеми однієї мови — є проблема російської, української і кримськотатарської мов. При цьому кожна із громад незадоволена тим, як держава реалізує мовну проблему в Криму. Якщо розглядати політику попередньої влади в цьому питанні як реалізацію гасла одного з політичних діячів, котрий заявив, що Крим буде український або безлюдний, то це не просто шлях у нікуди — це шлях до катастрофи.

Досить усвідомити просту річ — у Криму проживає три великі національні громади. А отже, і мовна політика, підкреслюю, в автономії, повинна це враховувати й мати більш толерантний, збалансований характер.

Як приклад хочу навести таке. В одному з міст Криму, не маючи можливості побудувати нову кримськотатарську школу, керівництво міста пішло на те, щоб передати під школу будинок споруджуваного дитячого садка, і це попри те, що питання черговості в дитячі садки в місті залишилося.

У Сімферополі, Білогірську, Старому Криму побудували нові школи для навчання кримськотатарських дітей. Це не одиничні приклади. Безумовно, проблема повністю з порядку денного не знята, але крок за кроком ми рухаємося вперед до її вирішення.

Не можу не сказати, як непросто вирішувалося питання з українською гімназією в м. Сімферополі. Спочатку школі надали старий непристосований будинок, що ставило існування української гімназії в принизливе становище. Керівництво Автономної Республіки неодноразово зверталося до Кабінету Міністрів України, Міністерства освіти з проханням про виділення грошей на будівництво нової гімназії. Не одержавши позитивної відповіді, депутати Верховної Ради Криму вирішили продати елітну оздоровницю і на ці кошти ми побудували, не побоюся цього слова, найкращу українську гімназію в Україні.

Сьогодні, щоб у ній навчатися, необхідно витримати величезний конкурс серед представників усіх національностей, які мешкають у Криму.

Чи вирішили ми цим проблему навчання українською мовою? Безумовно, ні. Але, чесно кажучи, дуже хотілося б почути, що десь у Тернополі або Івано-Франківську депутатський корпус віднайшов місцевий ресурс і побудував сучасну російську гімназію, у Львові — польську, в Закарпатті — угорську, а в Одесі — молдавську.

Тільки в обстановці толерантності й терпимості одне до одного ми можемо побудувати єдину, сучасну Україну.

Не можу обійти стороною таке педантичне, раниме питання, як міжконфесійні відносини. Після розвалу Радянського Союзу ми всі опинилися на духовному пустирі, переораному атеїстичною тоталітарною системою. І тільки дивом уцілілі паростки духовності почали активно розвиватися.

Але багаторічне гноблення та утиски традицій духовної культури, нетерпимість і бажання максимально компенсувати згаяне привели до того, що із войовничих атеїстів ми перетворилися на войовничих захисників віри. Гадаю, зайве наводити конкретні приклади. Всі були свідками і переділу конфесійної власності, і протистояння різних громад, і багатьох інших непривабливих вчинків у обстоюванні своїх переконань.

Крим не залишився осторонь того, що відбувається. Складності та гостроти у вирішенні цих питань додало повернення майже 300 тисяч кримських татар, які сповідують іслам. Так, у селах Межиріччя й Дачне в колишніх мечетях розташовувалися сільські клуби. І кримські татари, вважаю, справедливо вимагали їх повернення. Після довгих і часом гострих дискусій питання було вирішено позитивно.

Сьогодні, в основному, в Криму немає проблем з наявністю мечетей. Але з'явилася інша — будівництво соборної мечеті в місті Сімферополі. З технічних причин відновити її на колишньому місці не було ніякої змоги.

Гостроти в цьому питанні додало рішення про відбудову собору Олександра Невського на історичному місці. Це рішення далося теж не просто. На цьому місці стояв танк-пам'ятник воїнам-визволителям Сімферополя, і ветерани виступили проти його знесення. Пам'ятаю не просту розмову з радою ветеранів і Героями Радянського Союзу, котрі проживають у Криму, з цього приводу. Ми знайшли компроміс, у результаті якого і храм практично побудовано, і пам'ятник збережено й облагороджено.

Саме після цього кримські татари порушили питання про виділення їм ділянки під будівництво соборної мечеті. Верховна Рада Криму звернулася в Сімферопольську міську раду з проханням про виділення ділянки на ці цілі. Треба віддати належне сімферопольському міському голові Єрмаку В.Ф. і колишньому складу депутатів, що ухвалили потрібне рішення.

На жаль, новий депутатський корпус його не підтримав, і тільки через чотири роки вирішення цього питання підходить до практичної реалізації.

У більш гострій, непростій обстановці Криму вдалося пройти шлях відродження духовності без протистояння між різними конфесіями. При тому, що в Автономії не так уже й багато серед віруючих представників православної церкви Київського патріархату, було знайдено рішення про надання Фондом держмайна Криму приміщення в центрі міста. А в Євпаторії виділено чималі кошти на відбудову караїмської кінаси.

Що з усього вищесказаного випливає? Якщо не лізти у вирішення гуманітарних питань чоботом, а підходити виважено, з огляду на інтереси різних національних груп і конфесій, то в переліку проблем, які хвилюють людей, вони займуть відповідне місце.

І програма Президента України В.Ф. Януковича, і дії уряду дають чіткий сигнал, що це не просто можливо, а й буде реалізовано в житті.

Пригадується з недалекого минулого, коли Крим був всесоюзною оздоровницею, областю садів і виноградників, як нині заведено казати, ішли інвестиції всіма каналами. Від держави, міністерств, відомств, союзних республік, великих підприємств.

За рахунок цих коштів будувалися не тільки оздоровниці, великі промислові підприємства, а й уся інфраструктура: дороги, лікарні, дитсадки, очисні споруди, житло та багато чого іншого.

Не залишилося поза увагою і сільське господарство. Не кажучи про такий найбільший проект, як Північно-Кримський канал, впроваджувалися переробні потужності, активно розвивалося садівництво й виноградарство, овочівництво, рисосіяння. Як гриби росли радгоспи й колгоспи — мільйонери, що поставляли свою продукцію в усі куточки Союзу, від Мурманська на Півночі, до Владивостока на Сході.

Саме в останні роки Союзу, у зв'язку з активним зростанням курорту і напливом відпочивальників, що становив до 8 мільйонів осіб, було розпочато або заплановано будівництво великої кількості інфраструктурних об'єктів. Це й енергетика, і водопостачання, й очисні споруди, і дороги, і багато іншого. Жити в Криму в той час вважалося найбільшою удачею та престижем.

З розвалом Союзу все рухнуло буквально відразу. Припинилося будівництво вже розпочатих об'єктів. Ці недобудовані монументи тієї епохи сьогодні можна зустріти практично по всьому Криму. Різко в рази скоротився потік відпочивальників і фінансування більшості оздоровниць, які були на балансі різних союзних міністерств і відомств. Стало неможливим вивозити продукцію на вже сформовані ринки за межі України. Без замовлень залишилися десятки великих підприємств Криму, заводи військово-промислового комплексу, машинобудування, будіндустрії.

Саме в той період Крим і Україна втратили найбільший рибальський флот у Севастополі й Керчі, що складався із сотень суден, на яких працювали та обслуговували їх на березі до 10 тисяч фахівців. Не кажу вже про загублені для держави величезні і за тими, і за нинішніми мірками доходи від реалізації їхньої продукції.

Шоковий стан, у якому опинилася економіка й суспільно політична ситуація в Криму, ускладнився практично одночасним поверненням на батьківщину репатріантів.

Централізованого фінансування, що передбачалося із союзного бюджету, вже не було, а молода українська держава, опинившись у не менш складній обстановці, його забезпечити просто не могла.

Я хотів би загострити увагу на тому, що облаштувати відразу сотні тисяч чоловік, забезпечити їх житлом, роботою — це важкий тягар для багатої держави, що потребує величезних ресурсів. А Крим практично виявився з ним наодинці.

Але базис, економічний передусім, для невдоволення людей, які втратили роботу й віру в перспективу, відтоді нікуди не подівся.

У попередні роки було зроблено чимало, щоб цей чинник не відіграв визначальної ролі. Газифікація північного й східного Криму, програми з розвитку Великої Ялти, Судака, Євпаторії, як дитячої оздоровниці курортно-рекреаційного комплексу Криму, були не просто прийняті, а й виконувалися.

Промислові підприємства, за винятком хімії на Півночі півострова, сільськогосподарські підприємства практично скотилися на екстенсивне вирощування зернових. Занепало поливне землеробство, садівництво, овочівництво, тваринництво. Кримський курорт розвивається хаотично, дедалі більше поступаючись у конкурентоспроможності не тільки туркам, а й болгарам, і навіть росіянам. Сьогодні Криму, як повітря, потрібна конкретна програма розвитку. Те, що подібна програма приймається за кілька місяців до місцевих виборів, накладає і на її авторів, і на тих, хто її реалізовуватиме, додаткову політичну відповідальність.

З одного боку, нікому не потрібна програма заради програми, як це відбулося свого часу з розрекламованою презентацією на виїзному засіданні Кабінету Міністрів України Тимошенко Ю.В. програми «Морський берег».

Головною концептуальною помилкою її розробників було посилання на залучення величезних ресурсів з державного бюджету. Досвід показує, що в держави завжди знайдуться важливіші та невідкладніші проблеми, ніж фінансування регіональних програм розвитку.

І це не свідчення того, що держава в нас погана. Просто сама природа державного будівництва полягає в тому, щоб розв'язувати, насамперед, загальнодержавні проблеми. А їх у нашій молодій країні поки що достатньо.

Саме тому вважаю дуже важливим, щоб під час обговорення концепції розвитку Автономної Республіки Крим основний наголос було зроблено на використання внутрішніх резервів.

У тому, що вони в нас є, нікого переконувати не доводиться. Навіть наведення елементарного порядку в земельних відносинах, координації діяльності органів самоврядування, проведення прозорої і передбачуваної інвестиційної політики, боротьби з тіньовою економікою, досить для того, щоб бюджети місцевих рад відчули істотне збільшення.

Але поряд із включенням додаткових можливостей розвитку транспортної інфраструктури, сільського господарства, промисловості, курортів, ми не повинні забувати про те, що в нас є величезний людський потенціал. Починаючи від викладачів і студентства, закінчуючи високими професіоналами у всіх галузях.

Реальне залучення цього потенціалу до практичної реалізації програми розвитку Автономної Республіки Крим може дати ефект, порівнянний із залученням багатомільйонних інвестицій.

Саме тому майбутні вибори до місцевих рад повинні стати не просто відповіддю на питання про довіру тій чи іншій політичній силі, а залучити в депутатський корпус і органи місцевого самоврядування людей ініціативних, шукаючих, творчих, які вболівають за справу. І такі люди в Партії регіонів є.

Там, де вдається дібрати подібну команду, успішно вирішуються проблеми територіальних громад. А як наслідок, провівши в місцеві ради людей подібного складу, ми можемо розраховувати на їхній професіоналізм і відповідальність під час реалізації програми Президента України В.Ф. Януковича та стратегії розвитку Криму.

І незалежно від того, в які терміни, в яких обсягах її буде ухвалено, Віктор Федорович домігся вже найголовнішого — сьогодні сотні тисяч кримчан пов'язують свої надії на майбутнє з українським Президентом, його урядом.

А це означає, що Президент знайшов державний підхід до вирішення «кримського питання». І кримський перешийок, який раніше хіба що не перекопали, перетворюється на широку дорогу із двостороннім рухом.

Борис ДЕЙЧ,
народний депутат України.

ОГОЛОШЕННЯ

Постановою господарського суду Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5) від 04.08.2010 р. по справі № Б-50/134-10 товариство з обмеженою відповідальністю "Торгівельно-будівельна компанія-1" (код ЄДРПОУ 33674494, юр. адреса: 61158, м. Харків, вул. Плеханівська, 117) було визнано банкрутом і розпочато ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Частій Ларису Борисівну (код 2511407109); для листів: 61001, м. Харків, вул. Лебединська, 3, кв. 18. Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів від публікації оголошення.

Постановою господарського суду Харківської області (Держпром, 8-й під'їзд, майдан Свободи, Харків, 61022) від 02 серпня 2010 року по справі Б-48/49-10 ФОП Довгаль Тамару Павлівну (код 1842917688, адреса: м. Харків, вул. Сумська, буд. 73, кв. 30) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Родзинського Анатолія Анатолійовича (ліцензія серії АВ № 347316 від 27.11.2007 року, код 2773309276, адреса: Харківська область, Харківський район, с. Вільхівка, вул. 50 років СРСР, буд. 2-А).

Вимоги кредиторів приймаються протягом 30 календарних днів з моменту визнання боржника банкрутом.

Повідомлення про зміну правил надання послуги рухомого (мобільного) зв'язку «Наша сім'я» для абонентів передплаченого зв'язку мережі рухомого (мобільного) зв'язку «Київстар»

ЗАТ "Київстар Дж.Ес.Ем." інформує, що з 25.08.2010 року змінюються правила надання послуги «Наша сім'я» для абонентів передплаченого зв'язку мережі рухомого (мобільного) зв'язку «Київстар»:

• Послуга «Наша сім'я» надається абонентам, які обслуговується на умовах тарифних планів «Класичний», «Найкращий», «З нами краще!», «Єдина ціна». Плата за підключення послуги не справляється.

• Щоденна абонентна плата при користуванні послугою «Наша сім'я» становитиме 1,25 гривень. У день, коли абонентом була сплачена абонентна плата, обсяг нетарифікованих хвилин на обрані телефонні номери в межах користування послугою не обмежується; плата за з'єднання при здійсненні дзвінків на обрані телефонні номери в межах користування цією послугою не справляється.

• Інші умови тарифних планів «Найкращий», «З нами краще!», «Багато розмов», «Класичний» залишаються без змін.

Тарифи наведені з урахуванням ПДВ. Додатково зі споживачів утримується збір до Пенсійного фонду в розмірі 7,5% із вартості послуги, без урахування ПДВ.

Більш детальну інформацію про зміни в правилах надання послуги «Наша сім'я» абоненти зможуть отримати за телефонами 466 (дзвінки з телефонних номерів мережі рухомого (мобільного) зв'язку «Київстар» не тарифікуються) (044) 466 24 66 (дзвінки з телефонних номерів мереж фіксованого зв'язку чи номерів мереж інших операторів рухомого (мобільного) зв'язку тарифікуються згідно з діючими тарифами), та на Інтернет-сайті: www.kyivstar.ua

ЗАТ «Київстар Дж.Ес.Ем.» Адреса: просп. Червонозоряний, 51, м. Київ, 03110,
Ліцензія Державного Комітету зв'язку та інформації України № 009503 від 12.04.2001р.

Приватне акціонерне товариство "ПОРТ ЛЯ РОШ" (місцезнаходження: 01004, м.Київ, вул.Кропивницького, б.6, кв.4, ідентифікаційний код №34881459) повідомляє, що 12 липня 2010 року Позачерговими загальними зборами акціонерів товариства було прийняте рішення про припинення Приватного акціонерного товариства "ПОРТ ЛЯ РОШ" шляхом перетворення в Товариство з обмеженою відповідальністю "ПОРТ ЛЯ РОШ" та призначено комісію з припинення товариства у наступному складі: Голова комісії з припинення Гройсман Борис Аронович, (ідентифікаційний номер 2047505912), Член комісії з припинення - Кузнєцов Петро Борисович (ідентифікаційний номер 2242400957), Член комісії з припинення - Полтавцев Олександр Станіславович (ідентифікаційний номер 2510704179).

Про прийняття Загальними зборами акціонерів АТ "ПОРТ ЛЯ РОШ" рішення щодо реорганізації Печерською районною у місті Києві державною адміністрацією 06 серпня 2010 року до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців внесено відповідний запис.

Заявлення кредиторами вимог до АТ "ПОРТ ЛЯ РОШ" здійснюється шляхом направлення вказаних вимог Комісії з припинення товариства за адресою: 01004, м.Київ, вул.Кропивницького, б.6, кв.4, протягом 2 (двох) місяців з моменту публікації вказаного оголошення.

Комісія з припинення АТ "ПОРТ ЛЯ РОШ".

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) від 16.07.2010 р. по справі № 49/487-б-50/313-б визнано боржника банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру Товариства з обмеженою відповідальністю "Торговий дім "Лідер Сервіс" (код ЄДРПОУ 34180714; місцезнаходження: 03150, м. Київ, Голосіївський р-н, вул. Червоноармійська, 98; р/р 2600831488901 в філії АБ "Південний" м. Київ, МФО 320917).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Ванжулу Ярослава Володимировича (ліцензія: серія АВ № 158448 від 29.11.2006 р.).

Адреса для кореспонденції: 01024, м. Київ, вул. Богомольця, 4, оф. 18.

Господарський суд АРК (95003, вул. Р. Люксембург, 29/Річна, 11, м. Сімферополь, АРК) Постановою від 12.07.2010 р. у справі про банкрутство № 2-17/17384-2006 визнав банкрутом Державне підприємство «Білогірський винoробний завод» (97610, АР Крим, Білогірський район, смт. Зибіно, вул. Кірова, 11, код з ЄДРПОУ 01271706, п/р 2600010989 КРД АППБ «АВАЛЬ» м. Сімферополь, МФО 324021) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Пустовалову Людмилу Євгенівну (ліцензія серії АБ № 176156 від 20.07.2005; вул. Леніна, 44-а, кв. 15, с. Віліно, Бахчисарайський район, 98434, АРК).

Постановою від 26.07.2010 р. Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) по справі № 21/144/10 визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура стосовно Приватного підприємства Виробничо-комерційна фірма "Террінформ", 69104, м. Запоріжжя, пр. Леніна, 158-б, ЄДРПОУ 36141373, р/р відсутній. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Пухир Павла Володимировича (ліцензія АВ № 482088 від 22.09.09 р., 69120, м. Запоріжжя, вул. Вороніна, 19/18). Вимоги кредиторів до боржника приймаються протягом тридцяти днів з моменту опублікування оголошення.

ВАТ "Салба", код в ЄДРПОУ 00377940
повідомляє акціонерів про те, що

29.09.2010 року відбудуться загальні збори акціонерів з порядком денним:

1. Про припинення юридичної особи - відкритого акціонерного товариства "Салба".
2. Про призначення ліквідаційної комісії.

Збори відбудуться за адресою: м. Виноградово, вул. Вакарова, 25.
Початок реєстрації акціонерів о 9.00 год.
Початок роботи зборів 10.00 год.

Повідомлення про проведення Загальних зборів акціонерів
ЗАТ «БІЗНЕС-КРЕДИТ ЕлСі АТ м. Київ»
Шановний акціонер!

ЗАКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ «ТОВАРИСТВО «БІЗНЕЗ-КРЕДИТ ЕлСі АТ м. Київ» (код ЄДРПОУ 20060056) повідомляє про проведення Загальних зборів акціонерів Товариства, які відбудуться 27 вересня 2010 року о 9.00 годині за адресою: м. Київ, вул. Олеся Гончара, буд. 8/5, офіс 9, у приміщенні ЗАТ «БІЗНЕЗ-КРЕДИТ ЕлСі АТ м. Київ».

У газеті "Голос України" від 28.07.2010 р. № 138 (4888) було надруковано оголошення про визнання банкрутом Приватне підприємство "ВЕРА" (98500, м. Алушта, вул. Леніна, 26, офіс 1-7; код ЄДРПОУ 30122135).

При цьому, фразу "вимоги кредиторів приймаються протягом двох місяців" слід читати як "вимоги кредиторів приймаються протягом одного місяця".

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та ліквідатор ВАТ "Шахтарське виробничо-торгівельне об'єднання "ШАТР", повідомляють про проведення аукціону з продажу активів ВАТ "Шахтарське виробничо-торгівельне об'єднання "ШАТР". На аукціон для продажу виставляються активи ВАТ "Шахтарське виробничо-торгівельне об'єднання "ШАТР", які не використовуються у виробничої діяльності підприємства, а саме: 1. Будівля дільниці №4 (літ. А), яка розташована за адресою: Донецька область, м. Кіровське, вул. Шахтарська, 2, площею - 715,9кв.м., 1953р., початкова ціна продажу - 130122,00грн. без ПДВ, гарантійний внесок - 13012,20грн. 2. Будівля складу ПММ (літ Р), площа 201,5кв.м., яка розташована за адресою: Донецька область, м. Шахтарськ, вул. Леніна, 2, початкова ціна продажу - 24417,00грн. без ПДВ, гарантійний внесок - 2441,70грн. 3. Будівля ЦРМ (літ П), площа 1022,9кв.м., яка розташована за адресою: Донецька область, м. Шахтарськ, вул. Леніна, 2, початкова ціна продажу - 185922,00грн. без ПДВ, гарантійний внесок - 18592,20грн. 4. Будівля гаражів (літ М), площа 472,7кв.м., яка розташована за адресою: Донецька область, м. Шахтарськ, вул. Леніна, 2, початкова ціна продажу - 78758,00грн. без ПДВ, гарантійний внесок - 7875,80грн. 5. Будівля складу з прибудовами, площа 422,75кв.м., яка розташована за адресою: Донецька область, м. Шахтарськ, вул. Леніна, 2, початкова ціна продажу - 70436,00грн. без ПДВ, гарантійний внесок - 7043,60грн. 6. Димова труба, яка знаходиться за адресою: Донецька область, м. Шахтарськ, вул. Леніна, 2, 1971р., початкова ціна продажу - 19296,00грн. без ПДВ, гарантійний внесок - 1929,60грн. З додатковою інформацією для покупців, складом та технічними характеристиками активів, що виставляються на аукціон, можна ознайомитись у організатора аукціону. Гарантійний внесок у розмірі 10% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників конкурсу - 17,00грн. перераховуються на р/р 260077397 в ДОД ВАТ "Райффайзен Банк Аваль" м. Донецька, МФО 335076, ОКПО 26252727, Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Для участі у аукціоні необхідно надати письмову заяву організатору аукціону - Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, за адресою: 83001, м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 27 календарних днів з дати публікації в газеті до 13-00 10 вересня 2010р. Аукціон відбудеться після 30 календарних днів з дати публікації інформації у газеті 14 вересня 2010р., який відбудеться об 11-00год. на Донецької філії товарної біржі "ИННЭКС" за адресою: м. Донецьк, вул. Ходаковського, 5. Переможець аукціону на підставі затвердженого протоколу аукціону укладає договір купівлі-продажу з ліквідатором ВАТ "Шахтарське виробничо-торгівельне об'єднання "ШАТР".

Довідки за телефонами: 304-37-21, 304-77-83.

АТ "УкрСиббанк" оголошує про проведення відкритого конкурсу з вибору потенційних партнерів для надання послуг **медіапланування** та **медіабаінгу**. Пропозиції приймаються до **18 серпня 2010 року** включно.
За довідками звертатися за телефоном: (044) 537-49-06.
www.ukrsibbank.com

Постановою Господарського суду Дніпропетровської області (49000, вул. Куйбишева, 1-А, м. Дніпропетровськ) від 26.07.2010 р. у справі № Б 29/175-10 визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю "Формула Сервіс" (49000, Україна, м. Дніпропетровськ, пр. ім. газети Правда, 29/316, ЄДРПОУ 35542515), відкрита ліквідаційна процедура і ліквідатором призначено Венську Оксану Олександрівну (49116, м. Дніпропетровськ, вул. М. Рильського, 137, тел. Факс: (056) 7946245).

Постановою Господарського суду Рівненської області (вул. Яворницького, 59, м. Рівне, 33001) від 03.08.2010 року по справі № 4/36 Відкрите акціонерне товариство "Дубноремтранссервіс" (код ЄДРПОУ 03760214, с. Варковичі, Дубенський р-н, Рівненська обл., 35612) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Тихончук Лесю Фотіївну, яка має ліцензію АБ № 176236.

Претензії кредиторів за письмовою заявою приймаються протягом тридцяти днів з дати опублікування оголошення за адресою: вул.. Фруктова, 4/1, м. Рівне, 33001.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, буд. 44-Б) від 19.07.2010 року у справі № 44/260-б Товариство з обмеженою відповідальністю «Траекторія» (ідентифікаційний код — 33692466; 03680, м. Київ, пров. Охтирський, буд. 3; п/р 26008001997 в КФ КБ «Західінкомбанк», МФО 320951) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Чабака Олексія Григоровича (ліцензія серія АВ № 307542 від 15.06.2007 р.; 16400, м. Борзна, Чернігівська обл., вул. Куйбишева, буд. 20 «А»).

Господарським судом Рівненської області (33001, м. Рівне, вул. Яворницького, 59) ухвалою від 16.03.2010 р. порушено справу № 8/4 про банкрутство приватного підприємця Товкача Андрія Миколайовича (33001, м. Рівне, вул. Костромська, 3, кв. 32. Ід. № 2926008793, р/р 2600803720360 0 в АКІБ «Укрсиббанк», м. Харків, МФО 351005). Розпорядником майна призначено Сокотуна Віталія Аполлінарійовича (Ліцензія АВ № 307444 від 27.04.2007 р., 33024, м. Рівне, вул. Макарова, 56/41).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Ліквідатор ФОП Якименко П.В. спільно з ТОВ "Українська агенція з питань банкрутства" повідомляють про проведення відкритих торгів (аукціону) з реалізації майна банкрута.

На відкриті торги виставляється наступне майно:

Лот № 1: Земельна ділянка площею 0,1000 га, розташована за адресою: м. Запоріжжя, вул. Зелена, буд. 2. Цільове призначення земельної ділянки - для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель та споруд (присадибна ділянка). Початкова ціна продажу 197 556,00 грн. з ПДВ.

Заявки на участь в аукціоні приймаються до 27 серпня 2010 р. включно, з 10.00 до 16.00 годин за адресою: м. Запоріжжя, бульв. Шевченко 65.

Умови участі в відкритих торгах (аукціоні) за телефоном: (061) 224-34-17.

Відкриті торги (аукціон) відбудуться 02 вересня 2010 р. об 11.00 за адресою: м. Запоріжжя, бульв. Шевченко 65.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 26.07.2010 р. порушено провадження у справі № 26/248/10 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства "Автотранспортне підприємство № 12357" (71100, Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Приазовська, 114, код ЄДРПОУ 03116915). Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Смирнову Світлану Геннадіївну (ліцензія АВ № 499070 від 18.12.2009 р., 71112, Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Червона, б. 44, кв. 1). Заяви з грошовими вимогами кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня публікації оголошення.

Постановою Господарського суду міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 16.07.10 у справі № 50/405-б Товариство з обмеженою відповідальністю «ГЛОБАЛ ФАРМАМЕДИКА», код ЄДРПОУ 31449944 (Бульвар Кольцова, буд. 12, корпус 1, м. Київ, 03194, п/р 26007143601 в АКБ «Інтеграл-банк» в м. Києві, код банку 320735) визнано банкрутом з особливостями, передбаченими ст. 52 ЗУ «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Горєлова Олексія Леонардовича (ліцензія АВ № 158259 від 27.09.2006 р.) Вимоги до банкрута розглядаються протягом місяця з дня опублікування оголошення. Кредиторські вимоги та іншу кореспонденцію надсилати на адресу ліквідатора: Київ-126, а/с 64, м. Київ, 03126.

Постановою Господарського суду Кіровоградської області (25022, м, Кіровоград, вул. Вячеслава Чорновола, 29) від 13.07.2010 року по справі № 11\13 визнано банкрутом приватне підприємство «УкрАгроПром-Сервіс ЛТД» (25014, м. Кіровоград, Червонозорівська, 23Д) код ЄДРПОУ 36390623, р\р 26009100301 в ВАТ «Мегабанк», МФО 351629. Ліквідатором призначено Савоніну О. Є. (Ліцензія АБ № 271759 від 29.03.06 р., 25006, м. Кіровоград, вул. Преображенська, 3а, кв. 39).

Повідомлення:

СП ЗАТ "Донецьк-Лада" повідомляє Вас про те, що загальні збори акціонерів відбудуться 27 вересня 2010 р. об 10:00, за адресою: 83085, м. Донецьк, вул. Баумана, 10.

Порядок денний:

1. Обрання голови і секретаря загальних зборів Товариства.
2. Затвердження регламенту проведення загальних зборів Товариства.
3. Затвердження висновку аудитора Товариства за 2009 р.
4. Затвердження звіту Ревізійної комісії Товариства за 2009 р.
5. Затвердження річного звіту Товариства за 2009 р.
6. Затвердження звіту Генерального директора Товариства за 2009 р.
7. Відкликання голови та членів Наглядової Ради Товариства.
8. Обрання голови та членів Наглядової Ради Товариства.
9. Затвердження аудитора Товариства на 2010 р.
10. Відкликання голови та членів ревізійної комісії Товариства.
11. Обрання голови та членів ревізійної комісії Товариства на 2010 р.
12. Внесення змін до Статуту Товариства шляхом викладення його в новій редакції.
13. Затвердження порядку розподілу прибутку та визначення порядку покриття збитків за підсумками діяльності Товариства у 2009 році.
14. Затвердження розміру річних дивідендів.
15. Ліквідація філій - станцій технічного обслуговування, що є структурними підрозділами СП ЗАТ "Донецьк-Лада": СТО СП ЗАТ "Донецьк-Лада" м. Артемівська, СТО СП ЗАТ "Донецьк-Лада" м. Дзержинська, СТО СП ЗАТ "Донецьк-Лада" м. Ясинувата; а також відчуження СТО СП ЗАТ "Донецьк-Лада" м. Маріуполя з прилягаючою територією на користь ТОВ "Автомобільна група "Богдан".
16. Відкликання генерального директора Товариства.
17. Обрання генерального директора Товариства.
18. Обрання голови і секретаря позачергових загальних зборів Товариства.
19. Про проведення випуску акцій Товариства з документарної форми існування в без документарну форму та затвердження рішення про дематерелізацію.
20. Про розірвання договору на ведення реєстру з ТОВ "Компанія "Базис-реєстр", і визначення дати припинення ведення реєстру.
21. Про укладення договору з депозитарієм на обслуговування випуску акцій.
22. Про укладення договору зі Зберігачем, в якого Товариство відкриватиме рахунки в цінних паперах власникам акцій.
23. Визначення способу персонального повідомлення акціонерів і номінальних утримувачів акцій про дематерелізацію.

Початок реєстрації о 09:00. Для реєстрації учасників зборів необхідно мати при собі документ, що посвідчує особу, представникам акціонерів - доручення, оформлене у відповідності до діючого законодавства.

НОВИНИ

№ 151 (4901) СУБОТА, 14 СЕРПНЯ 2010

Сьогодні в Україні переважно без опадів, тільки на крайньому заході в окремих районах короткочасний дощ, гроза, град, шквали 17—22 м/с. Вітер південно-східний, північно-східний, 5—10 м/с. Температура вночі +19—24, на півдні до +27; удень +35—39, у південних і східних областях +40. На заході +15—20, удень +29—34, місцями +35—37.

ЦЬОГО ДНЯ, 14 СЕРПНЯ

1385. Кревська унія. Угода між Польщею та Великим князівством Литовським про об'єднання в єдину державу. **1860.** Народився Ернест Сетон-Томпсон, канадський письменник, художник-анімаліст, природознавець. Написав, зокрема, наукову працю «Життя диких звірів» у 8 томах. **1893.** У Парижі з'явились офіційні водійські права — із фотографією водія та зазначенням типу транспортного засобу. **1930.** В СРСР запроваджено загальну обов'язкову початкову освіту. **1941.** Президент США Франклін Рузвельт та прем'єр-міністр Великобританії Уінстон Черчілль підписали так звану Атлантичну хартію — один з програмних документів антигітлерівської коаліції. **1951.** Помер Вільям Херст, американський видавець, газетний магнат, з чиїм ім'ям пов'язане поняття «жовта преса». **1986.** В СРСР ухвалено припинити роботи з повороту сибірських річок.

У НОМЕР

МИКОЛАЇВСЬКА ОБЛАСТЬ

«У панчоху» осідають копійки

Середньомісячний готівковий дохід у розрахунку на одного жителя області в I кварталі цього року становив 1026 гривень, **повідомляє ГУ статистики в Миколаївській області.** У міжрегіональному рейтингу регіон посідає 11 місце. 83 відсотки доходів ідуть на придбання товарів і послуг, 8,6 відсотка — на збільшення фінансових активів (грошових внесків, заощаджень у цінних паперах та ін.), 4,9 відсотка — на оплату податків на прибутки, майно.

Галина ПОРФИР'ЄВА.

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ

Підпільну горілку зупинили на дорозі

25 тисяч пляшок фальсифікованої горілки більш як на 400 тисяч гривень не потрапили до споживача. Співробітники податкової міліції Нікополя зупинили вантаж, коли він прямував через це місто трасою Дніпропетровськ—Марганець.

Документи на транспортування товару не викликали підозр, а от сам товар був більш ніж підозрілим: пляшки брудні і зі слідами клею, акцизні марки та етикетки приклеєні нерівно, металеві пробки мали зовнішні пошкодження та прокручувалася, не відділяючись від нижнього ободка, не було дати виготовлення. Під час детального огляду салону вантажівки знайшовся й другий комплект супроводжувальних документів, у якому пункт призначення цієї партії був інший. «Лівак» вилучили, повідомили в управлінні податкової міліції ДПА у Дніпропетровській області, а проти зловмисників порушено кримінальну справу. Їм загрожує позбавлення волі на строк від 5 до 10 років з конфіскацією майна.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

ЗАПОРІЗЬКА ОБЛАСТЬ

Митниця не дала добро

5,5 тисячі тонн малоякісного зерна йшло на експорт через Бердянський порт за завищеною ціною. Мета — провернути оборудку з поверненням ПДВ із держбюджету. Це стало зрозуміло після проведеної експертизи заявленої для огляду пшениці, що вантажилася на судно під турецьким прапором. За документами вона відповідала 3 класу ціною 190 доларів за тонну, насправді ж була лише 5-го, який коштує значно дешевше. У разі вдалого проходження митного контролю комерсанти могли б претендувати на значно солідншу суму відшкодування ПДВ, ніж та, що відповідала фактичній якості і ціні зерна.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Унікальні природні території можуть піти з молотка

Екологічні організації б'ють на сполох і вимагають від урядовців відмовитися від наміру пустити на продаж території, насамперед військових полігонів та земель Національної академії аграрних наук, а залишити їх під заповідники та національні природні парки. Адже там, констатують, збереглася унікальна флора та фауна. Приміром, у частині степів знаходиться найбільше полігонів і саме там — одна третина всіх рослин і тварин, занесених до Червоної книги. Тож екологи пропонують перевести «непотрібні» землі в об'єкти природно-заповідного фонду та екомережі.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Нагадаємо, нещодавно комісія з контролю за використанням та відчуженням земель оборони та інших земель державної власності ухвалила рішення про те, що до 1 вересня 2010 року деякі міністерства та інші центральні органи виконавчої влади повинні визначити ділянки, які вони не використовують, і підготувати їх до продажу через аукціони. Це насамперед — ділянки Міністерства оборони, Міністерства внутрішніх справ, Міністерства надзвичайних ситуацій, Державної прикордонної служби, Державного департаменту виконання покарань та Нацакадемії аграрних наук.

— Історично так склалося, що землі Міноборони, а саме це відомство володіє найбільшими земельними масивами, зокрема, і степові полігони, це — одні з найбільших невикористаних природних масивів в Україні. Тут протягом десятиліть майже не велася господарська діяльність. Їх використання, навіть у військових цілях, не було катастрофічним для більшості компонентів природних екосистем. Ці ділянки — мало не останні місця в Україні, де збереглася жива природа. Тому звістка про те, що ці державні землі продаватимуть — болючий удар для нас, — пояснює Олексій Василюк, заступник голови Національного екологічного центру України. Якщо такі степи, приміром, розорати, це завдасть непоправної шкоди довкіллю, бо розорювання призводить до спустелення. І це на тлі зміни клімату!

За словами еколога, Міністерство оборони також володіє величезними лісовими масивами. Фактично це відомство на другому місці після Держлісгоспу, і якщо довести, що ці ліси тепер не потрібні для цілей оборони, то там можна робити все, що завгодно.

— Йдеться фактично про землі, на яких планувалося створити заповідники та розвивати екомережу. Про що свідчив ще торішній указ Президента. Тепер у цих територій інші перспективи.

Тим часом Олексій Бурковський, дніпропетровський науковець та активіст кампанії «Збережемо українські степи!», зазначає, що екологи зовсім не проти продажу тих територій, які знаходяться серед міської забудови і потенційно не можуть стати об'єктами природно-заповідного фонду. Але будь-які інші ділянки землі, які перебувають у державній власності і розташовані поза межами житлових кварталів, являють собою потенціал для розширення екомережі і не повинні ставати об'єктами приватизації».

«Наслідки такого рішення можуть бути трагічними не тільки для екосистем України, а й для біотичного різноманіття Європи та світу. І таке рішення приймається в рік, який ООН проголосило Роком збереження біорізноманіття!» — заявляють природоохоронці.

До того ж, стверджують екологи, продаж таких земель на аукціонах призведе до численних порушень національного і міжнародного екологічного законодавства.

Нагадаємо, якраз восени цього року пройде спеціальна сесія Генеральної Асамблеї ООН на тему екологічної політики держав щодо живої природи планети. Українські екологи вважають, що такі рішення наших посадовців не знайдуть міжнародного схвалення.

Марина КРИВДА.

До речі

Частка заповідних територій України становить близько 5 відсотків, водночас у Європі цей показник сягає 15 відсотків і більше.

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Ніжинська трагедія: вірус + спека?

За словами головного санітарного лікаря Чернігівської області Миколи Донця, якого цитують деякі Інтернет-видання, спровокувати летальний кінець могла й вітрянка, й ГРЗ плюс спека, які цілком здатні стати смертельними для хворих дітей.

У цьому інтернаті утримуються хворі діти та молоді люди (від 18 до 35 років) із тяжкими ураженнями центральної нервової системи. Днями до реанімаційного та інфекційного відділень міської лікарні з попереднім діагнозом (на той момент) «гостра респіраторна вірусна інфекція» було госпіталізовано шість дітей та вісім дорослих, **повідомляє прес-служба МНС.**

З 7 по 11 серпня констатовано смерть чотирьох дітей та однієї дорослої людини. Всі вони були лежачими інвалідами. На ранок 12 серпня в реанімації Ніжинської міської лікарні перебувало чотири дитини. Стан хворих оцінювався як тяжкий. Проводилася уся необхідна терапія.

На разі ведеться розслідування. Створена робоча група в складі представників Міністерства охорони здоров'я України та представників Міністерства праці та соціальної політики України. За фактом трагедії в Ніжинському інтернаті порушено кримінальну справу.

У Чернігівській облдержадміністрації ситуацію в цьому закладі називають стабільною й контрольованою, **повідомляє УНІАН.**

ФОТОФАКТ

Волонтери з різних країн відновлюють закарпатський Невицький замок поблизу Ужгорода.

Фото Сергія ГУДАКА (Укрінформ).

Горять будинки й терикони

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

На Луганщині горять також терикони — тліє зсередини півсотні вугільних гір. Їх погасив би дощ, але водночас він може спровокувати вибух. У Свердловську тліє одразу 40 териконів — три з них у самому місті. Як зазначає Людмила Талупаєва, начальник відділу обласного держуправління охорони навколишнього середовища, вони тліють роками. «Погасити відвали неможливо. Усе пов'язано з відсутністю фінансів, і ця проблема потребує втручання держави», — підкреслила Л. Талупаєва. Щоб загасити лише 13 відвалів ДП «Свердловантрацит», потрібно 100 мільйонів гривень, **повідомляє ICTV.**

Від пожеж потерпає і Київщина. Тут горять чотири торфовища. Займання трави і торфу на площі близько 15 гектарів в селі Соснівка Іванківського району намагаються погасити вже п'ятий день. Кілька днів горить торф на двох ділянках у Вишгородському районі — у селах Синяк та Катюжанка, в селі Леонівка Іванківського району. Крім того, в області виявлено п'ять місць, де горить трава: два біля Ірпеня, по одному — у Васильківському, Бородянському й Поліському районах, **повідомляє прес-служба МНС.**

Днями горіли торфи і в самій столиці. Займання виникло за кілометр від ТЕЦ-6, повідомляє департамент корпоративних комунікацій АК «Київенерго». Працівники підприємства помітили пожежу й оперативно повідомили в МНС. Особлива небезпека була в тому, що ТЕЦ-6 використовує у роботі газ та мазут. Також територією станції прокладено газопровід підвищеного тиску. «Теплоелектроцентралі нічого не загрожує», — запевнив директор ТЕЦ-6 Микола Даниленко.

Редактор номера Леонід БРОВЧЕНКО.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2010 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15

Зам. 17604

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

